

BERETNING

om

DEN 105. INTERNATIONALE ARBEJDSKONFERENCE

i

Genève 2016

BESKÆFTIGELSESMINISTERIET

Den 105. Internationale Arbejdskonference i Genève 2016

Indholdsfortegnelse

1. Den 105. Internationale Arbejdskonference 2016	2
2. Arbejdskonferencens åbning, sammensætning og dagsorden	3
3. Topmøde om fremtidens arbejdsmarked for unge	4
4. Komitéen til prøvelse af fuldmagter	4
5. Komitéen for finansielle og administrative spørgsmål	5
6. Applikationskomitéen	5
a) <i>Generel debat</i>	6
b) <i>General Survey – Ekspertkomiteens særlige rapport om at fremme fair migration</i>	8
c) <i>Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser til at rapportere</i>	9
d) <i>De individuelle landesager</i>	9
7. Komité om evaluering af ILO's deklaration fra 2008 om social retfærdighed for en fair globalisering	19
8. Komité om anstændigt arbejde i leverandørkæden	22
9. Komité om revision af ILO's henstilling nr. 71 om beskæftigelse i overgangen fra krig til fred	24
10. Maritime spørgsmål: Ændringer til ILO's konventioner om søfarende	26
a) <i>Ændringer til kodekset for konventionen om søfarendes arbejdsforhold, MLC 2006.</i>	26
b) <i>Ændringer til bilaget i konventionen om søfarendes identitetsdokumentation</i>	26
11. Udvælgelseskomitéen	27
Bilag 1: Den Internationale Arbejdsorganisations formål og struktur	28
Bilag 2: Fortegnelse over ILO's 187 medlemslande	31
Bilag 3: Den danske delegation 2016	32
Bilag 4: Oversigt over ILO konventioner, der er ratificeret af Danmark	34
Bilag 5: Generaldirektørens rapport til Arbejdskonferencen 2016	38
Bilag 6: Beskæftigelsesministerens tale til Arbejdskonferencen 2016	40
Bilag 7: LO-repræsentant Jens Erik Ohrts tale til Arbejdskonferencen 2016	41
Bilag 8: Ændringer til ILO's konvention om søfarendes arbejdsforhold	43
Bilag 9: Mandatnotits (Forkortet udgave)	45

1. Den 105. Internationale Arbejdskonference 2016

Om ILO og Arbejdskonferencen

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) er FN's faglige organisation for arbejdsmarkeds-spørgsmål og social sikring. ILO har i dag 187 medlemslande, og arbejdsgiver- og arbejdstageror-ganisationer er medlemmer på lige fod med medlemslandenes regeringer. Trepartsmodellen er ILO's unikke særpræg og adskiller ILO fra de øvrige FN-organer og andre mellemstatslige organi-sationer.

Hvert år deltager Danmark med en trepartsdelegation ved ILO's Internationale Arbejdskonference i Genève. Den 105. Internationale Arbejdskonference blev afholdt i Genève fra den 30. maj til den 10. juni 2016 under overskriften "At bygge en fremtid med anstændigt arbejde". I år var der nærværd 6.000 tilmeldte deltagere. Også den danske beskæftigelsesminister Jørn Neergaard Larsen aflagde konferencen besøg sammen med LO's formand Lizette Risgaard og DA's direktør Jacob Holbraad.

Arbejdskonferencens temaer

Arbejdskonferencens drøftelser var særligt fokuseret om tre temaer:

- Hvordan anstændigt arbejde sikres i globale leverandørkæder,
- hvordan arbejdsmarkedet bringes på fode i krigs- og konfliktlignende situationer, ved naturkatastrofer mv. og
- Opfølgning på ILO's Deklaration fra 2008 om social retfærdighed og fair globalisering.

ILO's årlige topmøde på Arbejdskonferencen fandt sted den 9. juni og omhandlede indsatsen rettet mod unge. I Applikationskomitéen var der en temadiskussion om at fremme fair migration, mens temaet for generaldirektør Guy Ryders rapport til Arbejdskonferencen i år var "At bekæmpe fattig-dom". Rapporten er i hovedpunkter gengivet i Beskæftigelsesministeriets mandatnotits, jf. nedenfor.

Konferencen vedtog også visse mindre ændringer i ILO's maritime konventioner om søfarendes arbejdsforhold.

Læsevejledning til denne beretning

Denne beretning gengiver de væsentligste temaer og diskussioner fra konferencens plenar og fra komitéerne, baseret på rapporter fra de deltagende regeringsdeltagere. Beretningen er et resumé og ikke en udtømmende beskrivelse af konferencens forløb. Mere detaljerede oplysninger (referater m.v.) kan hentes på ILO's hjemmeside: www.ilo.org

Som bilag er vedhæftet baggrundsmateriale, taler fra danske delegerede til plenarforsamlingen, vedtagne ændringer til ILO's maritime konvention (dansk version) (MLC).

Som det er fast praksis, havde regeringen udarbejdet en mandatnotits som instruktion til de danske regeringsrepræsentanter på konferencen. Notitsen beskriver kort konferencens dagsordensemner og baggrundsinformation om ILO. Notitsen indeholder endvidere danske holdninger til dagsordensemnerne (holdninger fra såvel danske parter som den danske regering). Mandatnotitsen var forud for konferencen godkendt af beskæftigelsesminister Jørn Neergaard Larsen og siden sendt til orientering til Folketingets EU-udvalg og til arbejdsmarkedets parter i Det faste ILO-Udvalg. Mandatnotits er vedlagt som bilag 9 til denne beretning.

2. Arbejdskonferencens åbning, sammensætning og dagsorden

Arbejdskonferencens åbning og sammensætning

Den 30. maj kunne Ms. Misako Kaji (siddende formand for ILO's Styrelsesråd og regeringsrepræsentant fra Japan) åbne Den 105. Internationale Arbejdskonference. Konferencen blev indledt med valg af formand og næstformænd¹ for konferencen og med at vedtage dagsordenen.

Nærværd 6.000 repræsentanter var tilmeldt - fra regeringer, arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, internationale organisationer samt NGO'er. I alt 171 lande var repræsenteret ud af ILO's medlemskreds på 187 lande². Ikke mindre end 172 ministre og viceministre besøgte konferencen, herunder den danske beskæftigelsesminister Jørn Neergaard Larsen³.

Arbejdskonferencens dagsorden

På dagsordenen var følgende komitéer:

- Fuldmagtskomitéen, som påser og udarbejder rapport angående medlemsstaternes nomineringer af delegerede til konferencen og behandler klager herom.
- Finanskomitéen, som behandler spørgsmål i forhold til ILO's finanser og budget, og som herunder fastsætter medlemsstaternes finansielle medlemsbidrag til ILO.
- Komitéen for gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen), som behandler medlemslandenes gennemførelse af ILO's konventioner, herunder manglende gennemførelse eller manglende afrapporteringer til ILO. Applikationskomitéens arbejde er et fast punkt på Arbejdskonferencen.
- Komité til evaluering af ILO's Deklaration fra 2008 om social retfærdighed for en fair globalisering. Komitéen havde til opgave at se på effekten af ILO's erklæring og nå frem til nye tiltag til fremme til opfølgning herpå.
- Komité om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder, som skulle fremme forståelsen for området og for tiltag, der kan bidrage til bæredygtig udvikling samt til inkluderende økonomisk vækst, beskæftigelse og anstændigt arbejde for alle.
- Komité til revision af ILO's Henstilling nr. 71 om beskæftigelse i overgangen fra krig til fred. Komitéen havde til opgave at revidere ILO's Henstilling nr. 71 fra 1944 med det formål at vedtage et opdateret instrument.
- Visse maritime spørgsmål vedrørende søfarenes arbejdsforhold var sat på Arbejdskonferencen med henblik på at få vedtaget nogle ændringsforslag til ILO's maritime konventioner. Disse ændringer var allerede tidligere på året godkendt i trepartsregi.
- Udvælgelseskomitéen, som typisk beskæftiger sig med selve konferencens afvikling.

¹ Her blev Mildred Oliphant, regeringsrepræsentant for Sydafrika, valgt til posten som formand, mens følgende blev valgt som næstformænd: Ramón Alberto Morales Quijano (regeringsrepræsentant, Panama), Alberto Echavarría (arbejdsgiverrepræsentant, Colombia) og Eric Manzi (arbejdstagerrepræsentant, Rwanda).

² Herudover deltog en række observatører fra bl.a. Bhutan, de palæstinensiske selvstyreområder samt en række NGO'er.

³ Listen over den danske delegation er vedlagt som bilag 3 til denne beretning.

3. Topmøde om fremtidens arbejdsmarked for unge

Tema om "Fremtidens arbejdsmarked for unge"

En dag på Arbejdskonferencen er afsat til et topmøde med fokus på det globale arbejdsmarkeds store udfordringer. Årets 'World of Work Summit' fandt sted den 9. juni under overskriften: "Fremtidens arbejdsmarked for unge".

Topmødet havde særligt fokus på beskæftigelsesudfordringer for unge og mulige løsninger, promovering af beskæftigelsestiltag for unge samt FN's Verdensmål, særligt delmålet om beskæftigelse og unge⁴.

Talere og paneldebat

ILO's generaldirektør Guy Ryder åbnede topmødet og fremhævede, at der hersker bekymring for, at millioner af unge rundt om i verden har ekstremt svært ved at komme i beskæftigelse og derfor ofte ender i den uformelle sektor.

Dernæst blev der videotransmitteret en tale fra FN's generalsekretær Ban Ki-moon, hvor han bl.a. opfordrede ILO til at hjælpe med til at sikre, at målet om anstændigt arbejde anerkendes som et afgørende element i kampen mod fattigdom.

Efter de indledende taler fulgte en paneldebat⁵.

Som indbudt gæstetaler afsluttede EU-kommissionsformand Jean-Claude Juncker med disse hovedbudskaber:

- at den økonomiske krise ikke er bag os, når millionvis af unge i EU stadig er arbejdsløse,
- at social dialog og genopretningen af Europa er en og samme sag,
- at samme løn for samme arbejde på samme sted er et afgørende princip i EU, og
- at EU vil fortsætte sit tætte samarbejde med ILO for at forbedre menneskerettigheder og arbejdstagerrettigheder globalt og regionalt.

4. Komitéen til prøvelse af fuldmagter

Fuldmagtskomitéens opgave er at efterprøve de delegeredes ret til at deltage i konferencen som repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere⁶.

Forstærket opsyn med Djibouti

⁴ På FN's årlige generalforsamling i september 2015 vedtog alle verdens nationer sammen Verdensmålene. Verdensmålene består af i alt 17 mål – og hele 169 delmål – som handler om at løse mange af klodens største problemer inden 2030. Vi skal gøre en ende på ekstrem fattigdom og sult på globalt plan, mindske ulighed, og bekæmpe klimaforandringer. FN har således sat fælles kurs mod en bæredygtig fremtid for alle.

⁵ Panelet bestod af et 3-personers ungdomspanel med unge fra Mexico, Filippinerne og Kenya samt beskæftigelsesminister fra Portugal - José António Vieira da Silva, generalsekretær fra den internationale arbejdsgiverorganisation (IOE) - Linda Kromjong og generalsekretær for den internationale sammenslutning af fagforeninger (ITUC) - Sharan Burrow. Debatten blev styret af sydafrikaneren Nozipho Mbanjwa fra CNBC (et afrikansk TV netværk).

⁶ Komiteen består af tre valgte medlemmer (én repræsentant for hver af de tre grupper, og hvor regeringsrepræsentanten fungerer som formand). I år valgtes for regeringsgruppen Thobile Lamati (Sydafrika), for arbejdsgivergruppen Fernando Yllanes Martinez (Mexico) og for arbejdstagergruppen Jens Erik Ohrt (Danmark).

Komitéen besluttede, ligesom ved konferencen i 2014 og 2015, at forstærke sit opsyn med Djibouti. Ved konferencen i 2015 blev Djiboutis regering pålagt efterfølgende at aflægge rapport om proceduren for at udpege uafhængig arbejdstagerrepræsentation og om tiltænkte fremskridt, såsom at fastlægge åbne og objektive kriterier. Djibouti havde ikke efterkommet dette. Komitéen måtte derfor med beklagelse konstatere Djiboutis regerings manglende samarbejdsvilje, særligt da der igen i år var indsigelser til udnævnelsen af landets arbejdstagerrepræsentanter.

Klager mod 20 lande

Komitéen behandlede i alt indsigelser mod 15 lande, der både angik delegerede og rådgivere og navnlig, hvor visse kandidater ikke var blevet udpeget som delegerede. Indsigelserne angik følgende lande: Afghanistan, Kap Verde, Cameroun, Djibouti, Egypten, Ecuador, Guinea, Maldiverne, Myanmar, Peru, Sierra Leone, Somalia, Chad, Trinidad/Tobacco og Venezuela. Derudover behandlede komitéen klager mod fem lande vedrørende manglende betaling for arbejdsgiver- samt arbejdstagerrepræsentanter: Spanien, Gabon, Guatemala, DR Congo og Swaziland.

Mål for Arbejdskonferencens kønsmæssige sammensætning

Komitéen indsamlede ligeledes statistik over tilmeldte til konferencen. I alt var 5982 personer akkrediteret til konferencen (mod 5.912 i 2015). Af de akkrediterede var 30,1 pct. kvinder (2015: 30,2 pct.), så målet om en andel af kvinder på minimum 30 pct. blev netop opnået (for anden gang). I regeringsgruppen udgjorde andelen af kvinder 35,8 pct. (2015: 36,1 pct.), blandt arbejdsgiverne 26,1 pct. (samme niveau som 2015) og blandt arbejdstagerne 24,6 pct. (2015: 23,6 pct.).

5. Komitéen for finansielle og administrative spørgsmål

Komiteen, som udelukkende består af regeringsrepræsentanter⁷, godkendte i sin rapport årsregnskab for 2015⁸.

6. Applikationskomitéen

Komitéens hovedopgave er at gennemgå og drøfte medlemsstaternes implementering af ILO's konventioner⁹.

ILO's Ekspertkomité

Et vigtigt led i ILO's overvågningssystem er den såkaldte Ekspertkomité¹⁰. Hvert år udarbejder Ekspertkomitéen en generel rapport til grundlag for arbejdet i Applikationskomitéen. Rapporten inde-

⁷ Finanskomiteen valgte Hr. Abdulrahman Almarzooqi, fra De Forenede Arabiske Emirater som formand og rapportør.

⁸ Rapporten indeholdt desuden diverse økonomiske og administrative sager, som styrelsesrådet allerede havde godkendt og indstillet til vedtagelse, bl.a. størrelsen på medlemslandenes bidrag. Komiteens rapport blev siden vedtaget i plenarforsamlingen.

⁹ Som formand for komitéen valgtes Ms. Cecilia Mulindeti-Kamanga (regeringsrepræsentant, Zambia) og som viceformænd henholdsvis Ms. Sonja Regenbogen (arbejdsgiverrepræsentant, Canada) og Mr. Marc Leemans (arbejdstagerrepræsentant, Belgium). Som rapportør valgtes Ms. Verónica Diana López Benítez (regeringsrepræsentant, Paraguay). Fra dansk side deltog som regeringsrepræsentanter: Attaché Stine Svejborg og fuldmægtig Sara Margarite Otmishi. Der var ingen arbejdstagerrepræsentation fra Danmark i komiteen, mens ansættelsesretschef Flemming Dreesen (DA) og konsulent Jesper Lykke Christensen (KL) deltog på arbejdsgiversiden.

¹⁰ Ekspertkomitéen består af et kollegium af uafhængige eksperter på arbejdsmarkedsområdet (fortrinsvis højesteretsdommere), udpeget af ILO's Styrelsesråd for 3 år ad gangen. Der er i øjeblikket 20 udpegede medlemmer af Ekspertkomitéen.

holder dels en beskrivelse af det normskabende arbejde i ILO, dels Ekspertkomiteens bemærkninger til medlemslandenes rapporteringer til ILO om ratificerede konventioner. Endvidere udarbejder Ekspertkomiteen en særlig rapport (General Survey), som i år handlede om migration ("*Promoting fair migration*").

Uenigheden om strejkeretten

En uenighed mellem arbejdstagere og arbejdsgivere om, hvorvidt strejkeretten kan udledes af ILO's konvention nr. 87, har siden 2012 påvirket Applikationskomitéens arbejde:

- I 2012 måtte komitéen helt indstille sine møder, uden at det var muligt at gennemføre de individuelle landesager.
- I 2013 lykkedes det for arbejdsmarkedets parter at nå et kompromis, så komitéen kunne varetage sin funktion.
- I 2014 blussede diskussionen om strejkeretten på ny op, så komitéen heller ikke dette år kunne fuldføre sit arbejde, men kun nå til konklusioner i 6 ud af de 25 behandlede landesager. En proces blev igangsat med generaldirektør Guy Ryder i spidsen.
- I 2015 blev der afholdt i februar afholdt et særligt møde, hvor arbejdsgivere og arbejdstagere nåede til enighed om en fælleserklæring. Det muliggjorde, at Applikationskomitéen i 2015 kunne fuldføre sit arbejde.

Uenigheden mellem arbejdstagere og arbejdsgivere om strejkeretten lå i år fortsat som et underliggende tema, men det lykkedes for parterne at drøfte selv sager, hvor aspekter om retten til at strejke indgik.

Dagsorden for Applikationskomitéen

Årets arbejde i Applikationskomitéen havde følgende dagsorden:

- a) Generel debat.
- b) General Survey – "*Promoting fair migration*".
- c) Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelsen til at rapportere til ILO og
- d) De individuelle landesager.

Nedenfor gennemgås komitéens behandling af disse punkter.

a) Generel debat

Applikationskomitéen indledte sit arbejde med en generel debat om ILO's normskabende arbejde, tilrettelæggelsen af arbejdet i komitéen mv. med indlæg fra arbejdstagerne, arbejdsgiverne, regeringer og ILO (sekretariatet og den uafhængige ekspertkomité):

Arbejdstagerne havde følgende hovedbudskaber:

- At der ville være øget tidspres i år, idet konferencen var forkortet med én dag i forhold til sidste år. Det var vigtigt, at der var tid at drøfte Ekspertkomitéens generelle rapport, som er en vigtig del af ILO's overvågningssystem, og at der var tid til at drøfte alle landesagerne grundigt for at opnå brugbare konklusioner.
- At Ekspertkomitéens særlige rapport om migration er mere relevant og aktuel end nogensinde, og at komitéens drøftelse vil berige den generelle drøftelse om arbejdsrelateret migration/vandrende arbejdstagere på konferencen i 2017.

- At der var bemærket en konstruktiv atmosfære mellem parterne, også i forhold til uenigheden om strejkeretten og ILO's konvention nr. 87. I Ekspertkomitéens rapport var der omtale af sager om overtrædelse af retten til at organisere sig, og de var lige så vigtige som sagerne om overtrædelse af retten til at strejke.
- At også andre ILO konventioner var vigtige at se på, fx om diskrimination, om oprindelige folks rettigheder og om beskæftigelsespolitik, og
- At det var vigtigt, at komitéen nåede frem til fælles konklusioner i alle sager. Konklusionerne skulle være kortfattede og klare og give de pågældende regeringer specifikke og utvetydige henstillinger i forhold til lovgivning og praksis.

Arbejdsgiverne havde følgende hovedbudskaber:

- At der allerede mellem parterne var opnået enighed om en foreløbig liste over udvalgte landesager. Yderligere information ville blive givet til regeringer, som kom på den endelige liste, særligt om kriterier for, at netop de var blevet udpeget.
- At komitéen skulle arbejde mod kortfattede og klare konklusioner, som pegede på konkrete tiltag og handlinger fra regeringerne. Målet for komitéen var at nå frem til fælles konklusioner i alle sager, uanset eventuel uenighed, og
- At der måtte forventes tidspres. Derfor skulle grænser for maksimal taletid overholdes, og al øvrig teknisk support, der kunne lette Komitéens arbejde, blev hilst velkomment.

ASPAG (the Asia and Pacific group - ved regeringsrepræsentanten fra Indien) havde følgende hovedbudskaber:

- At gruppen støttede parternes uafhængighed, når de udpegede de individuelle landesager, men ASPAG efterspurgte mere åbenhed i forhold til anvendte kriterier og i processen. ASPAG var bekymret over den nuværende uklarhed,
- At komitéen havde en vigtig rolle og skulle medvirke til effektiv og målrettet teknisk assistance, hvor lande var udfordret i deres implementering.
- At der skulle være større fokus på problemer, som er vanskelige at håndtere inden for den nationale retlige ramme, og
- At komitéens konklusioner og observationer bør bygge på troværdige kilder og være konstruktive.

ILO (ved generaldirektørens repræsentant) havde følgende hovedbudskaber:

- At komitéen havde en central rolle i ILO's overvågningssystem.
- At der i år var tale om 90 års jubilæum for Applikationskomitéen og Ekspertkomitéen, som begge blev skabt i 1926. Hun nævnte i den forbindelse den historiske udvikling. Ikke mindst opnåede komitéen afgørende betydning i slutningen af 2. verdenskrig, hvor ILO's overvågningssystem blev styrket, og hvor obligatoriske rapporter fra medlemsstaterne blev indført, og
- At de to komitéer og deres samarbejde havde udviklet sig i takt med tiden og ændrede omstændigheder.

Formanden for Ekspertkomitéen (Mr. Abdul Koroma) havde følgende hovedbudskaber:

- At det var vigtigt med gensidig respekt, samarbejde og ansvarsfordeling mellem de to komitéer.
- At Ekspertkomitéen havde diskuteret sine arbejdsmetoder og lyttet til synspunkter fra såvel arbejdstagere, arbejdsgivere og regeringer. Ekspertkomitéen var meget opmærksom på at have en ensartet anvendelse af kriterier, når den sendte observationer og direkte anmodninger til regeringerne. Ekspertkomitéen havde forklaret dette nærmere i indledningen til Ekspertkomitéens generelle rapport¹¹.
- At Ekspertkomitéens arbejdsbyrde og tidspres var en stadig tiltagende bekymring, også fordi mange lande ikke overholder rapporteringsfristen til ILO (den 1. september). Ekspertkomitéen henstillede til, at medlemsstaterne gjorde en ekstra indsats og at rapportere fyldestgørende til tiden, og
- At en meningsfyldt dialog er helt afgørende for ILO's overvågningssystem, for internationale arbejdstagerrettigheder og for social retfærdighed på verdensplan. Det havde Ekspertkomitéen også i alle årene bestræbt sig på.

b) General Survey – Ekspertkomiteens særlige rapport om at fremme fair migration

Ekspertkomitéens særlige rapport har til formål at give et samlet billede af medlemsstaternes efterlevelse på et område, der er dækket af ILO's konventioner og tilhørende henstillinger. Rapporten trækker overordnede observationer frem og giver vejledning om, hvordan den fulde effekt af ILO's konventioner kan opnås, med fokus på de udfordringer, som medlemsstater har mødt.

Årets særlige rapport¹² handlede om at fremme fair migration og vandrende arbejdstagere¹³. ILO har haft fokus på emnet siden sin oprettelse i 1919. Emnet fylder meget, ikke mindst på grund af den aktuelle udvikling i den globale migration.

Applikationskomitéen vedtog en række konklusioner, som bl.a. skal indgå i de videre drøftelser om vandrende/migrerende arbejdskraft, herunder på Arbejdskonferencen næste år i 2017:

- En effektiv håndtering af international arbejdsmigration og vandrende arbejdstageres rettigheder er tæt knyttet til andre spørgsmål på ILO's dagsorden, såsom fair rekruttering, ligebehandling, økonomisk udvikling, fattigdomsbekæmpelse, anstændigt arbejde ved overgangen fra krig til fred og grundlæggende principper og rettigheder på arbejdspladsen.
- Instrumenterne om arbejdsmigration lægger særligt op til internationalt samarbejde til fremme af en rettighedsbaseret tilgang. Her har ILO's konvention nr. 97 og henstilling nr. 86 til formål at regulere betingelserne for lovlig migration, fastsætte generelle beskyttelsesforanstaltninger og forbyde ulig forskelsbehandling af vandrende arbejdstagere, mens ILO's konvention nr. 143 og

¹¹ Jf. Ekspertkomitéens generelle beretning, punkt 58 til 61.

¹² Rapporten er mere fyldestgørende beskrevet i mandatnotitsen, se bilag 9.

¹³ Ekspertkomiteens General Survey handlede i år om følgende ILO-instrumenter:

- Konvention nr. 97, 1949 (revideret) om migration med henblik på lønnet beskæftigelse (ikke ratificeret af Danmark),
- Henstilling nr. 86, 1949 (revideret) om migration med henblik på lønnet beskæftigelse,
- Konvention nr. 143, 1975 (supplerende forordning) om vandringer af arbejdstagere under utilbørlige forhold samt fremme af vandrende arbejdstageres lige muligheder og ligebehandling (ikke ratificeret af Danmark), og
- Henstilling nr. 151 (1975) om vandringer af arbejdstagere under utilbørlige forhold samt fremme af vandrende arbejdstageres lige muligheder og ligebehandling.

henstilling nr. 151 kan ses som et supplement hertil om de grundlæggende menneskerettigheder for vandrede arbejdstagere.

- En effektiv regulering og overvågning er nødvendig som værn mod bedrageri og udnyttelse, herunder menneskehandel og tvangsarbejde.
- Social dialog er særlig vigtig, da en åben og velfungerende social dialog kan understøtte den politiske beslutningsproces og politikker herom, både nationalt og internationalt.
- Potentialet og pligterne i ILO-instrumenterne blev ikke altid forstået fuldt ud, så ILO (sekretariatet) burde iværksætte en oplysnings- og implementeringskampagne og tilbyde teknisk assistance til de medlemsstater, der måtte ønske hjælp til implementering eller ratifikation, og
- Formålet med instrumenterne var lige så relevant nu, som da de blev vedtaget. Visse bestemmelser kan anses for at have mistet deres relevans enten ved ikke længere at være nødvendige eller ved ikke fuldt ud at passe på den nuværende migrationssituation.

Applikationskomitéen fandt herefter, at ILO (sekretariatet) skal:

- Fortsætte sit arbejde med at udarbejde statistikker om arbejdsmigration og indsamle data om indvandring af arbejdskraft for at bidrage til evidensbaseret politikudformning og diskussioner om migration af arbejdskraft.
- Følge op på hidtidig viden og bl.a. gennemgå bilaterale aftaler om migration af lavt uddannede arbejdstagere for 2014-15.
- Støtte erfaringsudveksling mellem regeringer og arbejdsmarkedets parter om god praksis og om vellykket implementering af ILO-instrumenterne.
- Tilbyde tekniske assistance til medlemsstater, når de anmoder om det, og yde rådgivning til arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer, således at de kan deltage aktivt i den politiske beslutningsproces og den praktiske gennemførelse.

c) Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser til at rapportere

Applikationskomitéen gennemgår hvert år en række forhold, hvor medlemsstater ikke har rapporteret til ILO på konventioner mv. Denne afrapportering er af afgørende betydning for komitéens arbejde, så manglende overholdelse heraf kan i sig selv medføre alvorlig kritik og føre til, at regeringerne må forklare sig. En række lande blev derfor inviteret til at forklare sig. Der var ikke påtaler til Danmark.

d) De individuelle landesager

På baggrund af Ekspertkomitéens rapport om medlemsstaternes implementering af konventionerne, udvælger arbejdsmarkedets parter hvert år en række individuelle sager mod medlemslande - også kaldet "landelisten". Sagerne udvælges typisk ud fra deres alvor, men også ud fra en vis geografisk fordeling. I år forhandlede arbejdsmarkedets parter sig frem til en landeliste på 24 sager. Komitéen lykkedes med at få behandlet samtlige sager og nå til konklusioner, der blev vedtaget i enighed.

Kort om indholdet i de 24 sager og komitéens konklusioner

1. Konvention nr. 29 om tvangsarbejde

1.1 Hviderusland

Sagen vedrørte national lovgivning, hvorefter myndighederne kan pålægge folk at arbejde under opsyn, fx som straf eller for at kunne modtage offentlige ydelser. Også EU udtrykte gennem sin regeringsrepræsentant bekymring og opfordrede regeringen til at ophæve eller ændre den problematiske lovgivning.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At gøre det nødvendige for at afvikle brug af tvangsarbejde, herunder ved lov, og at retsforfølge alle, der gør sig skyldige heri, gennem civil- og strafferetlige sanktioner.
- At sikre, at såvel domme som national lovgivning fuldt ud er i overensstemmelse med ILO's konvention nr. 29 om tvangsarbejde.
- At acceptere teknisk hjælp fra ILO og at få sagen løst inden næste konference i 2017.

1.2 Mauretanien

Slaveri er fortsat udbredt i Mauretanien på trods af tidligere påtaler. Regeringen har kun retsforfulgt meget få af dem, som er ansvarlige for slaveri, og sanktionerne har ikke afskrækkende effekt.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At styrke efterforskning og håndhævelse, så ansvarlige for slaveri bliver dømt, og så straffen står i rimeligt forhold til forbrydelsen.
- At styrke myndighederne i kampen mod pengeafpresning og tvangsarbejde, fx ved at sikre rimelig sagsbehandlingstid, at de uddannes i at identificere sager, og at der iværksættes oplysningskampagner til offentligheden.
- At facilitere social og økonomisk integration af ofre for slaveri, og
- At indsamle data om tilfælde af slaveri til brug for overvågning og evaluering af indsatsen.

Komitéen opfordrede regeringen til at benytte sig af ILO's tekniske støtte. Komitéen var skuffet over, at regeringen ikke havde givet visa til arbejdstagernes delegerede, så de kunne deltage i komitéens arbejde.

2. Konvention nr. 87 om foreningsfrihed og retten til at organisere sig

2.1 Bangladesh

Sagen handlede om regeringens manglende fremskridt med at fremme foreningsfriheden og kollektive aftaler på trods af tidligere kritik og en omfattende teknisk og økonomisk støtte fra en række donorlande. Også EU opfordrede regeringen til at gøre en ekstra indsats og samarbejde med både arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer for at fremme et sundt og bæredygtigt arbejdsmarked.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At få gennemført de lovændringer, der er nødvendige for at løse problemerne, som Ekspertkomitéen havde påpeget.
- At sikre, at lovgivningen, som regulerer ” Export Processing Zones (EPZ)”, sikrer fuld foreningsfrihed, herunder frihed til at oprette arbejdsgiverorganisationer og fagforeninger.
- At efterforske alle handlinger af foreningsfjendsk karakter, sikre genansættelse af alle ulovligt afskedigede medarbejdere og pålægge bøder eller straf i medfør af lov, og
- At sikre, at ansøgninger til medlemskab af fagforeninger bliver forsvarligt ekspederet og kun afvist, hvis de ikke opfylder de fastsatte krav.

2.2 Cambodja

Sagen går tilbage til 2014, hvor flere fagforeningsledere blev dræbt under en strejke/demonstration. Ifølge regeringen var der tale om optøjer, der var iværksat af politikere som propaganda for mindsteløn, og ikke en strejke efter internationale arbejdsstandarder. EU savnede flere oplysninger fra regeringen, fx om egnede tiltag til at sikre rettighederne for offentligt ansatte og lærere i henhold til konvention nr. 87.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At sikre, at foreningsfriheden kan udøves frit og uden intimidering og vold, og
- At sikre, at lovgivningen er fuldt ud i overensstemmelse med konvention nr. 87, bl.a. gennem social dialog og ved at modtage teknisk støtte fra ILO, fx så offentligt ansatte og lærere nyder beskyttelse i lovgivningen, så der fuldt og hurtigt sker efterforskning af mord og vold mod fagforeningslederne, og så gerningsmænd bag forbrydelser bliver retsforfulgt.

Applikationskomitéen opfordrede regeringen til at modtage en kontaktmission fra ILO før næste konference med det formål, at den kan vurdere fremskridt og den igangsatte proces.

2.3 El Salvador

Sagen handlede om bl.a. mord og vold mod arbejdstagerrepræsentanter, herunder et uopklaret mord på Victoriano Abel Vega i 2010 (generalsekretær for Foreningen for Kommunal Ansatte i Santa Aba). Sagen handlede også om restriktioner i proceduren for at registrere faglige organisationer. EU fremhævede, at det er vigtigt, at ILO's kernekonventioner, fx nr. 87, blev gennemført. EU opfordrede regeringen til at respektere parternes selvbestemmelse og uafhængighed, bl.a. i forhold til at udpege egne repræsentanter.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- Uden forsinkelse at tage alle midler i brug for at identificere og straffe gerningsmændene bag mordet på Victoriano Abel Vega.
- Uden forsinkelse at genaktivere social dialog og trepartsforhandlinger, herunder uden indblanding i udpegningen af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter, og
- At sikre fuldt ud autonomi hos fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer.

Applikationskomitéen bemærkede regeringens manglende bestræbelser på at opfylde konventionen. Komitéen opfordrede regeringen til at modtage en kontaktmission fra ILO før næste konference med det formål, at den kan vurdere evt. fremskridt.

2.4 Guatemala

Sagen handlede om landets manglende indsats (gennem de seneste 25 år) mod at gribe ind over for mord på fagforeningsmedlemmer. Senest i september 2015 blev et fagforeningsmedlem myrdet efter først at have været igennem en sag om uretmæssig fyring. Yderligere 74 fagforeningsmedlemmer og -ledere er meldt myrdet, uden at gerningsmændene er retsforfulgt, typisk under henvisning til det generelle høje antal af mord i landet. EU opfordrede regeringen til at intensivere sin indsats på området med bistand fra ILO og i samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- I samarbejde med den offentlige anklagemyndighed at efterforske alle voldelige hændelser mod fagforeningsmedlemmer- og ledere med henblik på at retsforfølge de ansvarlige.
- At tilvejebringe hurtig og effektiv beskyttelse til alle fagforeningsfolk, som er udsat for trusler samt øge budgettet for beskyttelsesprogrammer.
- At sikre, at national lovgivning er i overensstemmelse med konvention nr. 87.
- At eliminere de lovgivningsmæssige forhindringer, som vanskeliggør den frie etablering af faglige organisationer.
- Gennem offentlige kampagner for foreningsfrihed og kollektive forhandlinger at sikre, at stigmatisering af kollektive aftaler i den offentlige sektor ophører, og
- At udvise større samarbejdsvilje i forhold til ILO's overvågningsorganer.

2.5 Indonesien

Sagen handlede om vold, der var udført af paramilitære organisationer mod strejkende arbejdstagere, og om politiets optræden. Særligt blev to episoder omtalt: Den 31. oktober 2013 udøvede paramilitære organisationer vold mod fredelige strejkende arbejdstagere, mens den 2. juli 2014 blev uropolitiet tilkaldt, da der var strejke på en større virksomhed, der pakker fødevarer.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At sikre, at folk kan deltage i frie og fredelige aktioner.
- At sikre ansvaret placeret, når der sker vold mod fagforeningsmedlemmer, så skyldige straffes. Regeringen bør herunder undersøge politiets passivitet ved evt. voldelige handlinger og uddanne politiet, så tilsvarende situationer ikke opstår i fremtiden, og
- At ændre eller ophæve i straffelovgivningen, så vilkårlig anholdelse og varetægtsfængsling af fagforeningsmedlemmer undgås, og så fagforeningsfolk kan få deres sag prøvet.

Applikationskomitéen opfordrede regeringen til at modtage en kontaktmission fra ILO før næste konference med det formål at få hjælp til en handlingsplan.

2.6 Kasakhstan

Sagen handlede om restriktioner i foreningsfriheden, hvor visse arbejdstagergrupper (dommere, brandmænd og fængselspersonale) har begrænset frihed til valg af faglige organisationer. Sagen handlede også om et forbud mod økonomisk støtte til fagforeninger i strid med konvention nr. 87.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At sikre fuld autonomi og uafhængighed blandt arbejdsmarkedets partsorganisationer uden yderligere forsinkelse.
- At ophæve bestemmelser, der begrænser fri dannelse af faglige organisationer, fx så dommere, brandmænd og fængselspersonale lovligt kan danne og være medlem af en fagforening, og
- At ophæve forbuddet mod økonomisk støtte til nationale fagforeninger.

Applikationskomitéen opfordrede regeringen til at modtage teknisk hjælp fra ILO.

2.7 Mexico

Sagen handlede om flere forhold i relation til foreningsfrihed, fx mord på fagforeningsfolk, problemer med at registrere fagforeninger med, at disse frit kan udpege deres repræsentanter, muligheden for mere end én fagforening for statsligt ansatte, valg af fagforeningsledere samt faglig voldgift.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At engagere sig i social dialog for at få vedtaget de nødvendige reformer snarest muligt samt at udbrede den sociale dialog til alle fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer, selv ved lov, hvis påkrævet, og
- At sikre, at fagforeninger er i stand til at udøve deres ret til foreningsfrihed i praksis.

2.8 Filippinerne

Sagen handlede om vold mod fagforeningsmedlemmer og om manglende efterforskning og retsforfølgelse af drab. I sagen indgik omgåelse af fagforeninger, falske ansættelser, manglende lovgivning og manglende håndhævelse af foreningsfriheden. Generelt er tilstanden kritisk i Filippinerne og præget af regeringens manglende engagement i at sikre basale menneskerettigheder og et arbejdsliv uden vold, pres, og frygt. Også EU var dybt bekymret over situationen og særligt de mange beretninger om overtrædelse af foreningsfriheden. EU opfordrede regeringen til at vedtage den fornødne lovgivning, som kan sikre især den offentlige sektors foreningsfrihed, og til at inddrage arbejdsmarkedets parter.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- Snarest at iværksætte passende efterforskning i sager, hvor fagforeningsrettigheder er overtrådt, herunder ved at retsforfølge de ansvarlige, og ved at afsætte de fornødne ressourcer og medarbejdere.
- At oprette kontrolmyndigheder og gøre det nødvendige for at undgå forbrydelser mod fagforeningsmedlemmer, og
- At bringe national lovgivning i overensstemmelse med konventionen og tillade nuværende udelukkede grupper ret til foreningsfrihed.

2.9 Swaziland

Sagen var en gentagelse af sidste års sag og handlede om begrænsninger i fagforeningers virksomhed i landet, hvor bl.a. landets antiterror-lovgivning er til hinder for organisering. Regeringen har i for ringe grad handlet på tidligere kritik. Der kunne kun spores mindre fremskridt, fx løsladelsen af et fængslet fagforeningsmedlem, Thulani Maseko, og mindre fremgang i registreringen af fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer mv. EU understregede, at EU fortsat vil følge udviklingen, og håbede, at regeringen vil handle på de resterende forhold, som er kritiseret, så konvention nr. 87 bliver efterlevet.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At fortsætte dialogen med arbejdsmarkedets parter med henblik på at bringe anti-terror-lovgivningen og lov om offentlig orden i overensstemmelse med konvention nr. 87, og
- Fortsat at efterforske intimideringen af fagforeningsmedlemmer under legitime og fredelige fagforeningsaktiviteter, så ansvarlige retsforfølges, og så retten til foreningsfrihed kan udøves frit uden vold og trusler.

Komitéen opfordrede regeringen til at gennemføre de nødvendige lovændringer uden yderligere forsinkelse og at modtage hjælp fra ILO.

2.10 Storbritannien

En foreslået lovændring i Storbritannien vil give arbejdsgivere muligheden for at benytte sig af vikarer under strejke. Det har ellers været forbudt siden 1973. Det kan føre til, at organiserede arbejdstagere bliver begrænsede i at udøve deres ret til at strejke. Mange vikarbureauer, herunder medlemmer af sammenslutningen af internationale private vikarbureauer, har aftalt ikke at levere vikarer under strejke, så loven vil åbne op for vikarer under strejke fra mindre professionelle og ansvarlige vikarbureauer.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At respektere friheden for arbejdstagere og arbejdsgivere til at oprette og være medlem af en organisation efter eget valg, og
- At definere myndighedernes beføjelser, så det ikke vil være i strid med bestemmelserne i konvention nr. 87.

3. *Konvention nr. 98 om kollektive forhandlinger*

3.1 Ecuador

I Ecuador blev der i 2008 indført et loft for løn til offentligt ansatte, begrænset kompensation ved afskedigelse og mulighed for, at Arbejdsministeriet ensidigt kan efterse de kollektive aftaler. I det hele taget er der sket en begrænsning i offentligt ansattes fagforeningsrettigheder, herunder i retten til at strejke og indgå i overenskomstforhandlinger.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At indlede dialog med de mest repræsentative fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer forud for enhver lovændring for at bringe al lovgivning i overensstemmelse med konvention nr. 98.

- At sikre, at alle arbejdstagere nyder godt af rettighederne til frit at etablere fagforeninger og indgå i kollektive forhandlinger, og
- At acceptere teknisk hjælp fra ILO, herunder til lovændringer, og at sikre, at kollektive forhandlinger kan udøves i et miljø, der fremmer dialog og gensidig forståelse.

3.2 Irland

I denne sag om Irlands gennemførelse af konvention nr. 98 og forholdet til erhvervsreguleringen mente regeringen, at implementeringen af konventionen ikke var berørt. Regeringen fremhævede, at arbejdstagerne var sikret ret til kollektive forhandlinger i overensstemmelse med de seneste afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og at lovgivningen tog højde for EU-retten, herunder forbuddet mod konkurrencebegrænsende prisaftaler. Retten til at indgå i kollektive forhandlinger og aftaler er alene begrænset for selvstændige erhvervsdrivende som resultat af dette forbud.

Applikationskomitéen behandlede sagen og havde ingen opfordringer til regeringen.

3.3 Malaysia

I Malaysia er regeringen i gang med at ændre lovgivningen med hjælp og efter anbefalinger fra ILO for at sikre overensstemmelse med konvention nr. 98 og konvention nr. 87. Regeringen mangler stadig at rette ind i forhold til at anerkende visse fagforeninger, at fremme kollektive forhandlinger, særligt i den offentlige sektor og for vandrende arbejdstagere, samt at indføre et forbud mod fagforeringsfjendsk diskrimination.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At fremme den lovgivningsproces, som regeringen allerede havde iværksat, herunder sikre retsmidler, håndhævelse og sanktioner mod anti-fagforeningsdiskrimination, og
- At sikre, at også arbejdstagere i den offentlige sektor og vandrende arbejdstagere har ret til at indgå i kollektive forhandlinger.

3.4 Mauritius

Mauritius er siden 1995 blevet kritiseret ikke at have gennemført konvention nr. 98, særligt i forhold til fagforeningsfjendsk diskrimination, kollektive forhandlinger i Export Processing Zones (EPZ) og for regeringens indblanding i kollektive forhandlinger. Regeringen har fx pålagt parterne i sukkerindustrien tvungen voldgift i forbindelse med en strejke, uanset der ikke var hjemmel hertil. EU opfordrede regeringen til at sikre fuld implementering og særligt styrke myndighederne, så de har midlerne til at foretage undersøgelser og indlede retlige procedurer hurtigt og upartisk.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At ophøre med at intervenere i frie og frivillige kollektive forhandlinger mellem arbejdstagere og arbejdsgivere og i stedet fremme en fri og sund forhandlingskultur, herunder i EPZ, beklædningsgenstandssektoren og sukkerindustrien.
- At afstå fra at kræve obligatorisk voldgift, og
- At acceptere teknisk støtte fra ILO.

3.5 Zimbabwe

På trods af tidligere kritik og opfordringer er der fortsat bekymrende forhold i Zimbabwe, særligt omkring fagforeningsfjendsk diskrimination. Klager beretter om, at regeringen fortsat chikanerer fagforeninger og anholder fagforeningsledere, hindrer offentligt ansatte i at deltage i kollektive forhandlinger og får afvist indgåede aftaler af myndighederne som ”urimelige” eller ”unfair”.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At inddrage arbejdsmarkedets parter i lovgivningsprocessen.
- At sikre afskrækkende sanktioner mod dem, som engagerer sig i fagforeningsfjendsk diskrimination, samt adgang til retsmidler for de arbejdstagere, som har været udsat for diskrimination.
- At indsamle data om anti-fagforeningsdiskrimination og om situationen i EPZ og
- At sikre, at kollektive forhandlinger kan udøves i dialog og gensidig respekt, og at acceptere teknisk støtte fra ILO for fuldt ud at overholde konvention nr. 98.

4. *Konvention nr. 105 om afskaffelse af tvangsarbejde*

4.1 Turkmenistan

I Turkmenistan kontrollerer regeringen bomuldsproduktionen bl.a. gennem årlige kvoter for producenterne. Regeringen tvinger i høstsæsonen offentligt ansatte til at plukke bomuld, ligesom private virksomheder skal bidrage med arbejdskraft mv., hvor også børn er med til at plukke bomuld. EU udtrykte dyb bekymring over den udbredte brug af tvangsarbejde. EU opfordrede regeringen til at sikre overholdelse af konvention nr. 105 ved at træffe de fornødne foranstaltninger til helt at fjerne brugen af tvangsarbejde og styrke håndhævelsen heraf.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At overholde konvention nr. 105 og navnlig at sikre, at fredelig politisk kritik af systemet ikke mødes med sanktioner, og at ingen, hverken bønder, offentligt eller private ansatte, tvinges til at arbejde for den statsstøttede bomuldshøst.
- At retsforfølge og sanktionere enhver embedsmand, der deltager i at mobilisere tvangsarbejde i forbindelse med dyrkning eller høstning af bomuld, og
- At søge teknisk assistance fra ILO til at bringe lovgivningen i overensstemmelse med konventionen og at inddrage arbejdsmarkedets parter, uden frygt for repressalier.

5. *Konvention nr. 111 om diskriminering i beskæftigelse og erhverv*

5.1 Tjekkiet

Den tjekiske regering har iværksat en række tiltag for at integrere udsatte romaer i samfundet, særligt med henblik på uddannelse og beskæftigelse, men regeringen kritiseres stadig for manglende lovgivning mod diskrimination, så alle opnår beskyttelse i overensstemmelse med konvention nr. 111.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At genoverveje landets diskriminationslovgivning og redegøre for anvendelsen til ILO, herunder tilvejebringe statistik og samarbejde med arbejdsmarkedets parter om evt. at ophæve eller ændre heri og overveje tekniske assistance fra ILO, og
- At sikre effektiv anti-diskrimination, bl.a. ved at oprette myndigheder, som analyserer, håndhæver samt administrerer effektive retsmidler til ofre for diskrimination.

5.2 Qatar

Qatar har trods tidligere kritik store problemer med ligestilling. Det nationale flyselskab kan fx forlange, at ændringer i de ansattes civilstatus skal godkendes, for de ikke risikerer firing, ligesom ugifte kvinder tvinges til selv at sige op i tilfælde af graviditet uden for ægteskab. Yderligere må kvindelige ansatte alene bringes til og fra arbejdspladsen af deres far, bror eller ægtefælle. Ansatte til husligt arbejde er ikke beskyttet af arbejdsmiljølovgivningen, og mange virksomheder ansætter kun kvinder, hvis de får det godkendt af en mandlig slægtning i familien. En repræsentant fra Belgien holdt indlæg på vegne af de nordiske lande og Belgien om vigtigheden i at have en velfungerende lovgivning mod diskrimination. Qatars regering blev opfordret til at vedtage de nødvendige ændringer, for at Qatar opfylder forpligtelserne i konvention nr. 111.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- at følge tidligere konklusioner vedrørende konvention nr. 111 og sikre, at lovgivningen dækker alle diskriminationsforhold, så både direkte og indirekte diskrimination på arbejdsmarkedet er forbudt, i lov og praksis.
- At sikre, at hushjælpere er omfattet af forbuddet mod diskrimination og iværksætte effektive og proaktive foranstaltninger for at slå ned på seksuel chikane på arbejdspladsen, herunder klagemuligheder, retsmidler og sanktioner, og
- At acceptere teknisk støtte fra ILO.

6. Konvention nr. 122 om beskæftigelsespolitik

6.1 Venezuela

Venezuela er præget af social og økonomisk krise. Landet har svært ved at leve op til en beskæftigelsespolitik, som understøtter fuldt produktiv og valgfri beskæftigelse, og der mangler dialog mellem arbejdsmarkedets parter med henblik på at anvende en aktiv beskæftigelsespolitik.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- Uden forsinkelse, med inddragelse af arbejdsmarkedets parter og med støtte fra ILO, at udvikle en beskæftigelsespolitik, som fremmer fuldt produktiv og valgfri beskæftigelse.
- Uden forsinkelse at implementere konkrete tiltag i beskæftigelsespolitikken med henblik på at stimulere økonomisk vækst og udvikling, øge levestandarden, møde efterspørgslen på arbejdskraft samt modvirke arbejdsløshed og underbeskæftigelse, og
- Uden forsinkelse at oprette et organ til trepartsforhandlinger og fremme en kultur med gensidig respekt mellem arbejdsmarkedets parter af hensyn til et stabilt arbejdsmarked.

7. Konvention nr. 138 om minimusalder for adgang til beskæftigelse

7.1 Nigeria

Børnearbejde er udbredt i Nigeria, som i lovgivning ikke gør nok for at forhindre det. Det er fx adgang til at ansætte børn under 12 år til husligt arbejde eller lettere landbrugsarbejde. EU fremhævede Cotonou-aftalen, hvor Nigeria over for EU har erklæret at ville respektere grundlæggende principper om demokrati, retsstat og menneskerettigheder, herunder at afskaffe børnearbejde. Overholdelse af konvention nr. 138 er derfor afgørende, og regeringen blev opfordret til at benytte sig af teknisk bistand fra ILO.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At styrke indsatsen for at afskaffe børnearbejde, bl.a. gennem revision af lovgivning og i samråd med arbejdsmarkedets parter, så minimumsalderen for arbejde hæves til 15 år, så børns adgang til uddannelse ikke hæmmes, og så børn er beskyttet af arbejdsmiljølovgivningen.
- At øge antallet af arbejdsinspektører samt øge ressourcerne til at udføre deres arbejde.
- At forbyde soldater at benytte skoler til militære formål for at undgå, at skoler kan blive genstand for angreb og ødelæggelse, og
- At retsforfølge de ansvarlige for børnearbejde, herunder også militser.

8. Konvention nr. 169 vedrørende oprindelige folk og stammefolk i selvstændige stater

8.1 Honduras

I Honduras verserer der en række sociale og miljømæssige tvister, hvor indfødte forvises fra deres bosteder, og hvor der sker forfølgelse og kriminalisering. Honduras udviklingspolitik, som tilgodeser investeringer i udvindingsindustrien, medvirker til et belastet miljø og til krænkelsen af de indfødte folks rettigheder mv.

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At sikre implementering af konventionen gennem dialog og forståelse, herunder i samarbejde med arbejdsmarkedets parter og ved inddragelse af de indfødte, for at opnå aftale eller samtykke til planlagte tiltag, og
- At benytte sig af ILO's tekniske støtte.

9. Konvention nr. 182 om afskaffelse af de værste former for børnearbejde

9.1 Madagaskar

Børnearbejde er udbredt i Madagaskar, navnlig inden for prostitution og i mineindustrien. Sexturisme er et stigende problem, særligt i urbane områder, hvor mange børn oplever seksuelle krænkelse, misbrug og udnyttelse, tit uden at de tør anmelde det til myndighederne af frygt for repressalier. Få af disse sager bliver efterforsket. Ligeledes er der et højt antal af ulykker på grund af farligt børnearbejde i miner og stenbrug, hvilket til dels kan tilskrives Arbejdstilsynets manglende kontrol. EU udtrykte dyb bekymring over den udbredte brug af børnearbejde samt det stigende antal af gadebørn. EU opfordrede regeringen til hurtigst muligt at handle i kampen mod de værste former for børnearbejde (bl.a. børneprostitution og sexturisme).

Applikationskomitéen opfordrede bl.a. regeringen til:

- At øge indsatsen for at afskaffe de værste former for børnearbejde, navnlig seksuel krænkelse af børn til kommercielle formål, minearbejde og børnearbejde i den uformelle sektor og landdistrikterne, som arbejdsmarkedsadministrationen er ude af stand til at dække.
- At forbedre de institutionelle og lovgivningsmæssige rammer, herunder ved at fastsætte den skolepligtige alder og minimumsalderen for arbejde.
- At øge indsatsen mod sexturisme samt øge straffen herfor.
- At øge Arbejdstilsynets kapacitet, herunder at tilføre passende ressourcer hertil, og
- Øjeblikkeligt at søge teknisk støtte fra ILO.

7. Komité om evaluering af ILO's deklaration fra 2008 om social retfærdighed for en fair globalisering

Baggrund

ILO's styrelsesråd besluttede i marts 2014, at ILO's 2008-Deklaration (om social retfærdighed for en fair globalisering) skulle evalueres på Arbejdskonferencen 2016, som foreskrevet i selve deklarationen. Formålet var at se på effekten af erklæringen og at nå frem til nye tiltag til fremme af dens gennemførelse og til dens opfølgning. Intentionen var, at evalueringen derved kunne føde ind til ILO's 100 år i 2019, ILO's næste strategiske plan (for 2018-21) og ILO's opfølgning på FN's 2030-dagsorden om bæredygtig udvikling.

Komitéens arbejde¹⁴ tog sit udgangspunkt i rapporten, udarbejdet af ILO's sekretariat "Advancing social justice: Reviewing the impact of the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization", hovedsagligt baseret på indkomne svar til et spørgeskema fra ILO's medlemmer¹⁵.

Komitéens arbejde

ILO's styrelsesråd havde besluttet et mere åbent format for komitéen ("Committee of the Whole-format"). Det betød:

- et indlæg ved en gæstetaler, professor Iain Begg fra London School of Economics and Political Science, og
- en interaktiv paneldebat om at sammentænke politik bedre, fx ved koordinere anstændigt arbejde og bæredygtig udvikling¹⁶.

¹⁴Komitéen afholdt i alt 9 møder.

Komiteen valgte som formand Mr. Candia Ibarra, regeringsrepræsentant fra Paraguay, og som viceformænd Ms. R. Hornung-Draus, arbejdsgiverrepræsentant fra Tyskland, og Mr. M. Norddahl, arbejdstagerrepræsentant fra Island. Mr. A. Bonilla García, regeringsrepræsentant fra Mexico, blev valgt som rapportør.

Fra dansk side deltog Torben Lorentzen som regeringsrepræsentant og Mads Samsing, LO (HK) som arbejdstagerrepræsentant. Der var ingen dansk deltagelse på arbejdsgiverside.

¹⁵ Rapporten er mere fyldestgørende beskrevet i mandatnotitsen, se bilag 9 til denne beretning.

¹⁶ I paneldebatten deltog repræsentanter fra andre internationale og regionale organisationer, bl.a. UNITAR (UN Institute for training and Research), Verdensbanken, FAO og WTO.

Arbejdet i komitéen var præget af stor enighed om erklæringens positive effekt. Den har fx banet vejen for ILO's centrale rolle og for optagelsen af anstændigt arbejde i FN's 2030-dagsorden om bæredygtig udvikling.

Arbejdsgiverne så fortsat udfordringer med den uformelle økonomi og med ungdoms- og langtidsledighed. De så behov for fortsat teknisk assistance fra ILO, men anerkendte erklæringen som et velegnet styringsredskab, hvor væsentlige skridt allerede var taget, såsom ILO's henstilling fra 2012 om sociale beskyttelsessystemer, vedtagelsen af en revisionsmekanisme for at opdatere ILO's standarder og reformarbejdet med at forbedre arbejdsmetoderne i ILO.

Arbejdstagerne betonedes, at deklARATIONEN ikke blot skal ses som redskab til styring, men også som en politisk erklæring, der skal omsættes til konkret politik. De så en stigende ulighed og særligt en manglende fremme af grundlæggende arbejdstagerrettigheder og af social dialog. ILO's standarder er en hjørnesteen for ILO's virke og burde have en stadig mere fremtrædende rolle i forbindelse med ILO's tekniske assistance, landeprogrammer og arbejdet med FN's 2030-dagsorden.

EU-formandskabet talte på vegne af EU og dets medlemsstater og placerede sig centralt i drøftelserne og i de efterfølgende forhandlinger af konklusioner:

- EU ser 2008-Deklarationen som et vigtigt pejlemærke i bestræbelserne på at sikre inkluderende vækst og social retfærdighed, men også som en vigtig referenceramme såvel inden for EU's mange politikker som i EU's handelsaftaler og udviklingspolitik udadtil. Herved støtter EU aktivt op om at fremme ratifikation af ILO's fundamentale konventioner universielt, og EU anerkender den centrale placering af anstændigt arbejde i FN's 2030-dagsorden.
- EU ser stort potentiale i ILO's landeprogrammer, som fortsat må videreudvikles og fokuseres, ligesom der ligger et vigtigt arbejde for ILO i at udvikle indikatorer for derved at kunne måle, følge og støtte målet om anstændigt arbejde.
- ILO har brug for fortsat at udvikle sig som organisation. Selvom ILO allerede har flyttet sig, er der stadig brug for reformer, for at ILO arbejder som én organisation, og for at ILO bliver en mere effektiv og synlig organisation. Særligt ILO's reforminitiativer om ILO's standarder og fremtidens arbejde blev fremhævet som velvalgte, for at ILO kan søge nytænkning og nye tilgange.

Konklusioner

En række konklusioner er indeholdt i resolutionen, som blev vedtaget i komitéen og siden vedtaget af hele konferencen.

Indledningsvis anerkender komitéen betydningen af ILO's 2008-Deklaration, som endog har forøget sin relevans i forhold til nutidens udfordringer. Betydelige fremskridt er nået på vejen, men der er stadig udfordringer med at sammentænke politikker på alle niveauer for at realisere målet om anstændigt arbejde i alle dets dimensioner. Blandt udfordringerne nævnes at forny de tilbagevendende drøftelser på Arbejdskonferencen til opfølgning på 2008-Deklarationen, at udvikle de nødvendige indikatorer for anstændigt arbejde, at genoverveje prioriteringerne for ILO's landeprogrammer om anstændigt arbejde og at videreudvikle ILO's samarbejde og partnerskaber med andre organisationer på området.

En handlingsplan med konkrete tiltag for ILO og ILO's medlemmer skal overordnet fremme

- beskæftigelse, bæredygtige virksomheder og en levende offentlig sektor med henblik på inkluderende vækst og lige beskæftigelses- og indkomstmuligheder,
- social sikring,
- social dialog og trepartsdialog på alle niveauer,
- fundamentale arbejdstagerrettigheder og principper, særligt frihed til at organisere sig og retten til at føre kollektive forhandlinger,
- ligestilling og forbud mod diskrimination,
- sammentænkte politikker og tiltag, herunder medansvar for fuldt og helt at gennemføre 2008-Deklarationen og FN's 2030-dagsorden og
- samarbejde på alle niveauer, fx med henblik på at udveksle bedste praksis og initiativer.

Komitéen opfordrer ILO til at

- sikre bedre sammenhæng mellem opfølgningen på 2008-Deklarationen og ILO's arbejde med at reformere sit standardsystem,
- udvikle og forny de tilbagevendende drøftelser på Arbejdskonferencen til opfølgning på 2008-Deklarationen,
- styrke 2008-Deklarationens gennemførelse gennem ILO's styringsmekanismer og ILO's landeprogrammer,
- styrke ILO's institutioner, herunder ILO's træningscenter i Torino, og bidrage til en kapacitetsopbygning, også blandt ILO's medlemmer,
- styrke forskning, vidensopbygning og -udveksling, herunder udvikling af statistik og indikatorer for anstændigt arbejde og
- udvikle partnerskaber og sammentænkte politikker for at fremme anstændigt arbejde og tilhørende verdensmål i FN's 2030 dagsorden, herunder gennem øget engagement med den private sektor og partnerskaber med NGO'er.

Komitéen opfordrer ILO's medlemmer til at

- efterleve ILO's dagsorden om anstændigt arbejde, fx ved at gennemføre FN's 2030-dagsorden,
- gøre en ekstra indsats i forhold til at ratificere og implementere ILO's fundamentale og prioriterede konventioner,
- fremme sammentænkte politikker på tværs af ressortområder og integrere anstændigt arbejde, herunder i dialog og samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og
- fremme bæredygtige virksomheder.

8. Komité om anstændigt arbejde i leverandørkæden

Baggrund

ILO's styrelsesråd besluttede i marts 2013, at Arbejdskonferencen i 2016 skulle have en generel diskussion om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder. Formålet var at få en bedre forståelse for området og for tiltag, der kan bidrage til bæredygtig udvikling, inkluderende økonomisk vækst, beskæftigelse og anstændigt arbejde for alle.

Komitéeens arbejde tog sit udgangspunkt i en rapport, der er udarbejdet af ILO's sekretariat. Rapporten indeholder bl.a. eksempler på forskellige former for globale leverandørkæder, udviklingen og tendenser inden for handel, investeringer og produktion, gennemgang af økonomisk og social opgradering i leverandørkæden, styring ("governance") i globale leverandørkæder og mulige pejlemærker for en fremtidig indsats, særligt i relation til ILO's rolle og indsatser¹⁷.

Komitéeens arbejde

Forhandlingerne i komiteen¹⁸ var intense og til tider vanskelige, da der grundlæggende var uenighed mellem arbejdstager- og arbejdsgivergruppen om konsekvenserne af globale leverandørkæder – både de positive og negative – samt om forslag til løsninger. Arbejdstagergruppen påpegede, at globale leverandørkæder overvejende har bidraget til dårlige løn- og arbejdsvilkår i bunden af leverandørkæden, mens leverandørkæder efter arbejdsgivernes opfattelse i høj grad har bidraget til at skabe millioner af nye arbejdspladser i udviklingslandene, herunder nye muligheder især for kvinder. Der var også stor uenighed mellem arbejdsgiver- og arbejdstagergruppen om ansvarsfordelingen af overholdelse af standarder i kæden. Arbejdsgivergruppen fandt, at virksomhederne alene er ansvarlige for at overholde reglerne i det land, hvor de har aktiviteter, mens arbejdstagergruppen ønskede øget ansvar højere oppe i kæden for manglende håndhævelse længere nede i kæden. Endelig var der uenighed om behovet for et nyt bindende ILO-instrument i form af en konvention. Enkelte regeringer (Brasilien og Indien) modsatte sig referencer til arbejdstagerrettigheder i handelsaftaler.

EU-formandskabet, der talte på vegne af EU, var en central aktør i forhandlingerne. EU-formandskabet understregede under forhandlingerne vigtigheden af en multi-stakeholder tilgang, herunder et såkaldt «smart-mix», hvor de mange aktører sammen og hver for sig har en vigtig rolle i forhold til at fremme anstændigt arbejde i leverandørkæden. Regeringerne har ansvaret for at sikre de lovmæssige rammer med udgangspunkt i ILO's konventioner og sikre overholdelse og håndhævelsen heraf, bl.a. ved at sikre effektive tilsynsmyndigheder. Regeringerne bør også opfordre og støtte andre lande til at forbedre arbejdsvilkårene, bl.a. gennem investerings- og handelsaftalerne og ved at fremme de fundamentale arbejdstagerrettigheder, bruge arbejdsklausuler og udvise rettidig omhu i forbindelse med offentlige udbud. Regeringerne skal også medvirke til at sikre transparens, fremme CSR og ansvarlig virksomhedsførelse i overensstemmelse med

¹⁷ Rapporten er nærmere beskrevet i mandatnotitsen, se bilag 9.

¹⁸ Under Arbejdskonferencen afholdt komiteen i alt 10 møder.

Komiteen valgte som formand Ms. J. Pitt, regeringsrepræsentant fra Australien, og som viceformænd Mr. E. Potter, arbejdsgiverrepræsentant fra USA, og Ms. C. Passchier, arbejdstagerrepræsentant fra Nederlandene. Ms. S. Casado, regeringsrepræsentant fra Mexico, blev valgt som rapportør.

Fra dansk side deltog Anders Lisborg og Helle Ekman Jensen som regeringsrepræsentanter, Christine Jøker Lohmann, DA (DI), som arbejdsgiverrepræsentant og Flemming Overgaard og Karsten Kristensen, LO (3F) som arbejdstagerrepræsentanter.

internationale principper og aftaler, herunder FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhverv. Parterne skulle opfordres til en øget social dialog, herunder fremme af internationale rammeaftaler. Endelig tilkendegav EU-formandskabet, at ILO grundet sit mandat og trepartsstruktur skal have en ledende rolle på området i samarbejde med OECD, FN's Global Compact, WTO, UNCTAD, ITC og UNGP.

Til sidst koncentrerede uenigheden i komiteen sig om formuleringen af konsekvenserne af globale leverandørkæder og behovet for en ny konvention. Det lykkedes trods uenighederne meget sent på komiteens sidste dag at nå frem til et kompromis, som alle grupper kunne støtte. I komitéen blev der således opnået enighed om, at der var "failures" på alle niveauer i leverandørkæden, og det havde bidraget til et underskud af anstændigt arbejde. Endvidere blev der opnået enighed om, at der skal nedsættes en trepartskomite, som skal vurdere de "failures", der har ført til underskuddet af anstændigt arbejde, identificere udfordringer ved styring (governance) samt vurdere behovet for, hvilke programmer, tiltag, initiativer eller standarder der er behov for til at fremme anstændigt arbejde i leverandørkæden.

Konklusioner

Resolutionen består af en række konklusioner, hvor ILO's Styrelsesråd og generaldirektør samtidig opfordres til at tage behørigt hensyn til konklusionerne i det fremtidige arbejde, herunder i ILO's program og budget for 2016-2017.

I konklusionerne giver komitéen indledningsvis en generel beskrivelse af muligheder for og udfordringer ved at realisere anstændigt arbejde og udvikling i globale leverandørkæder. Komitéen peger på de tiltag, der er blevet iværksat for at sikre, at økonomisk udvikling og anstændigt arbejde går hånd i hånd.

Der er en lang række opfordringer til regeringerne, bl.a.

- styrkelse af arbejdsmarkedsadministrationen,
- fremme af social dialog og fundamentale principper og rettigheder,
- brug af offentlige udbud til at sikre fremme af grundlæggende principper og rettigheder,
- anvendelse af "due diligence" i statsejede virksomheder,
- sikring af et ordentligt miljø for, at erhvervslivet kan styrke deres bidrag til bæredygtighed og anstændigt arbejde,
- fremme af transparens,
- bekæmpelse af korruption og beskyttelse af whistle-blowers,
- brug af klausuler i handelsaftaler om grundlæggende rettigheder og principper i arbejdslivet,
- særlig indsats rettet mod små og mellemstore virksomheder (SME) og
- hjælp til erhvervslivet med at forebygge tvangsarbejde i deres forsyninger/produkter mv.

Komitéen opfordrer arbejdsmarkedets parter til at sikre anstændigt arbejde gennem kollektive overenskomster, transnational social dialog og internationale rammeaftaler. Endvidere skal erhvervslivet efterleve FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhverv.

Endelig opfordrer komitéen ILO til at udvikle en plan, der skal

- fremme ratifikation og implementering af relevante konventioner,
- tilbyde øget teknisk bistand til medlemslande,
- fremme national og transnational social dialog,
- udbrede ILO's programmer "Better Work" og "Score",
- sikre lederskab og sammenhæng mellem alle multi-stakeholder initiativerne som fx inden for FN, OECD, G7 og G20,
- styrke indsatsen med at vejlede virksomhederne,
- bane vej for en handlingsplan for at fremme anstændigt arbejde i eksportproduktionszoner (EPZ), samt
- sikre data, statistik og analyser for at sikre en bedre forståelse.

I det kommende arbejde med at revidere ILO's erklæring for multinationale selskaber skal der tages behørigt hensyn til resultatet og diskussionerne af anstændigt arbejde i leverandørkæden.

9. Komité om revision af ILO's henstilling nr. 71 om beskæftigelse i overgangen fra krig til fred

Baggrund

I marts 2014 besluttede ILO's styrelsesråd at sætte dette punkt på dagsordenen for Arbejdskonferencen i 2016 med henblik på at revidere ILO's Henstilling nr. 71 fra 1944 om beskæftigelse i en overgangstid mellem krig og fred. Målet med en revision af denne henstilling er at etablere et nyt instrument, som skal bidrage til at hjælpe arbejdsmarkedet på fode. Det skal fx ske ved at fremme bæredygtige virksomheder og anstændigt arbejde samt øget beskæftigelse gennem social dialog i situationer som krigs- og postkrigskonflikter samt naturkatastrofer.

Der er tale om et 2-årigt forløb, hvilket betyder, at en revideret henstilling skal færdigbehandles og vedtages på Arbejdskonferencen i 2017.

Forud for Arbejdskonferencen havde ILO's sekretariat udarbejdet en rapport på baggrund af et spørgeskema med svar fra medlemslandene samt foreløbige konklusioner, som udgjorde basis for forhandlingerne¹⁹.

Udkastet til konklusion handlede om forskellige emner, bl.a. om rettigheder, ligebehandling og ikke-diskrimination, beskæftigelsesstrategi, uddannelse og læring, social beskyttelse, arbejdsret, social dialog og internationalt samarbejde. Udkastet indeholdt også et kapitel om flygtninge, internt fordrevne og hjemsendte personer. Det skulle vise sig at blive et meget vanskeligt kapitel.

Komitéens arbejde

Hovedbudskabet fra samtlige delegerede i komitéen²⁰ var, at det er et vigtigt og relevant arbejde, Arbejdskonferencen stod overfor, da beskæftigelse og anstændigt arbejde, social dialog og social

¹⁹ Rapporten er beskrevet i mandatnotitsen, se bilag 9.

²⁰ Komiteen afholdt i alt 19 møder. Som formand blev valgt Ms. F Kodra, regeringsrepræsentant fra Albanien, og som viceformænd valgtes hhv. Ms L. Sephomolo, arbejdsgiverrepræsentant fra Lesotho og Mr. M Guireo, arbejdstagerrepræsentant fra Senegal. Mr. N. Montague, regeringsrepræsentant fra New Zealand blev valgt som rapporteur.

retfærdighed er væsentlige elementer for at forhindre kriser og for at nå til genopbygning, især i en tid, hvor flere og flere regioner oplever disse udfordringer.

Der var udbredt tilfredshed med, at ILO med udkastet har udvidet henstillingens rækkevidde. Den fokuserer således også på inkluderende, bæredygtig vækst og fundamentale principper og rettigheder. Henstillingen bør opfordre til hurtig reaktion og implementering af beskæftigelses- og arbejdsmarkedspolitiske indsatser for at medvirke til økonomisk opsving, herunder for kvinder, for at genopbygge og udvikle samfundsstrukturer efter krisesituationer.

Komiteen drøftede de enkelte kapitler i konklusionsudkastet. Der var mange drøftelser om flere af punkterne, tilmed stor uenighed. Det drejede sig især om definitioner af begreber, men også om proceduren, hvor flere lande stillede gentagne afklarende spørgsmål. Der var visse begreber som ”conflict”, ”disasters” og ”resilience”, hvor man overhovedet ikke kunne blive enige om definitionen.

Et af de store problemer var, at mange begreber knyttede sig til menneskerettighedsområdet. Altså begreber, der falder uden for kernen af ILO's mandat, og hvor ILO ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig nødvendig ekspertise udefra til en afklaring. Det tog derfor lang tid at komme igennem de enkelte afsnit, og tidligt måtte også aftener tages i brug i håb om at nå teksten igennem inden konferencens afslutning. Ofte måtte komiteen se sig i en låst situation, hvor arbejdet ikke kom videre. ILO's sekretariat og formanden forsøgte at rette op på processen, men kapitlet om flygtninge, internt fordrevne og hjemsendte førte igen til endeløse drøftelser. Til sidst måtte komitéen enes om at sætte hele kapitlet i skarp parentes, uden at nå til konklusion eller enighed. Drøftelserne af dette kapitel blev dermed udsat til næste år.

Konklusioner

Komiteen endte med at blive enige om ændringsforslag til teksten (med undtagelse af kapitlet om flygtninge etc.). Den vedtagne tekst vil efterfølgende blive sendt i høring til medlemslandene. En rapport med de evt. modtagne bemærkninger vil foreligge i marts 2017 til brug for næste års arbejde.

Komitéen vedtog også en resolution om, at drøftelserne skal fortsætte under Arbejdskonferencen i 2017, så revisionen af Henstilling nr. 71 kan færdiggøres. Afsnittet om flygtninge, internt fordrevne og hjemsendte vil da skulle gennearbejdes på ny.

I resolutionen foreslog komitéen, at ILO's sekretariat inden næste år konsulterer eksperter på menneskerettigheds- og flygtningeområdet for at få klarhed over de problemfyldte passager og for at kunne komme til gennearbejdede løsningsforslag. ILO var desuden vært for et trepartsmøde i juli 2016 om flygtninge og internt fordrevnes adgang og deres muligheder i forhold til arbejdsmarkedet. Dette møde kan formentlig medvirke til at kaste lys over nogle af de problemstillinger, som dukkede op under komiteens arbejde.

10. Maritime spørgsmål: Ændringer til ILO's konventioner om søfarende

a) Ændringer til kodekset for konventionen om søfarendes arbejdsforhold, MLC 2006.

Konventionen om Søfarendes Arbejdsforhold (Maritime Labour Convention, MLC) trådte i kraft internationalt og i Danmark den 20. august 2013. Konventionen er pr. 11. april 2016 ratificeret af 71 lande, hvilket dækker mere end 80 % af verden bruttotonnage.

I henhold til artikel XIII i MLC skal ILO's Styrelsesråd sikre, at anvendelsen af MLC kontinuerligt gennemgås med henblik på justeringer om nødvendigt. Dette arbejde sker i Den Særlige MLC-trepartskomité, som blev nedsat af ILO's styrelsesråd i juni 2013.

Den Særlige MLC-trepartskomité kan behandle ændringsforslag til MLC's kodeks. Ændringsforslag til MLC skal først behandles på et møde i Den Særlige MLC-trepartskomité og derefter godkendes eller forkastes af ILO's Arbejdskonference.

Den Særlige MLC-trepartskomité afholdt sit andet møde den 8.-10. februar 2016 og vedtog to ændringsforslag til Arbejdskonferencens godkendelse:

- Det første ændringsforslag indeholder mulighed for at forlænge et allerede eksisterende MLC-certifikat med op til fem måneder. Et certifikatfornyelsessyn skal dog fortsat finde sted hvert femte år. Ordlyden svarer til den eksisterende ordlyd i andre internationale instrumenter, fx SOLAS (International Convention for the Safety of Life at Sea).
- Det andet ændringsforslag indebærer, at det i den vejledende del af MLC tilføjes, at mobning og chikane bør tages i betragtning i forbindelse med arbejdsulykker – med konsekvens for sundheden og sikkerheden ombord og som undersøgelsesemne i forbindelse med ulykker.

På ILO's Arbejdskonference 2016 blev ændringsforslagene vedtaget med 389 stemmer for, mens 3 stemte imod, og 14 stemmer var hverken for eller imod.

Ændringerne vil træde i kraft i januar 2019^{21, 22}.

b) Ændringer til bilaget i konventionen om søfarendes identitetsdokumentation

ILO's konvention nr. 185 om søfarendes identitetsdokumenter (revideret) fra 2003 trådte i kraft den 9. februar 2005. Konventionen er ratificeret af 31 lande, bl.a. Frankrig, Kroatien, Rusland og Spanien. Kun Rusland har gennemført konventionen fuldt ud i sin nationale lovgivning og er optaget på ILO's liste over lande, som har gennemført konventionen.

Danmark har ikke tiltrådt konventionen og er ikke forpligtet af den. Danmark har imidlertid ratificeret ILO's konvention nr. 108 om søfarendes identitetsdokumenter fra 1958. Danske søfartsbøger udstedes i henhold til denne konvention.

På ILO's Arbejdskonference 2016 blev ændringsforslagene vedtaget med 374 stemmer for, inklusiv 21 af de ratificerende stater. Tre stemmer var imod, mens 28 stemmer var hverken for eller imod. De vedtagne ændringsforslag²³ vedrører konventionens bilag I-III og medfører, at et søfarende id, som udstedes i henhold til konvention nr. 185 skal overholde ICAO's tekniske retningslinjer for så

²¹ Ændringerne er optrykt i dansk oversættelse som bilag 8.

²² Et ratificerende land kan dog meddele ILO, at man kun vil være bundet af ændringsforslagene efter en udtrykkelig meddelelse om accept af ændringsforslagene, og/eller at ændringsforslagene ikke vil blive implementeret i en angiven periode.

²³ Da de vedtagne ændringsforslag alene vedrører bilag til konventionen, er de ikke optrykt i denne beretning.

vidt angår tre mulige størrelser og formater, samt identifikationsoplysningerne på dokumentet og formatet for biometriske oplysninger. Der er fastsat en overgangsperiode på 5 år.

Ændringerne vil herefter træde i kraft med virkning for fremtidige ratifikationer.

11. Udvalgelseskomitéen

Udvalgelseskomitéen²⁴ er ansvarlig for den praktiske tilrettelæggelse af konferencens arbejde, herunder afvikling af drøftelserne i komitéerne og afviklingen af plenardiskussioner, afstemninger mv.

Som en større sag forberedte udvalgelseskomitéen i år godkendelsen af ændringsforslagene til kodekset for konventionen om søfarendes arbejdsforhold, MLC 2006, samt vedtagelse af ændringsforslag til bilaget i konventionen om søfarendes identitetsdokumentation.

²⁴ Udvalgelseskomitéen ("Selection committee") valgte regeringsrepræsentant Mr F. Tudorie (Rumænien) som formand for komitéen. Som næstformænd blev fra arbejdsgiversiden valgt Mr. H. Matsui (Japan) og fra arbejdstagersiden Mr. L. Cordebeek (Belgien).

Bilag 1: Den Internationale Arbejdsorganisations formål og struktur

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO): Vision, mission og tilgang

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO, oprettet i 1919) er grundlagt med visionen om, at man kun gennem et velfungerende arbejdsmarked kan skabe velstand og fremgang i samfundet. Derfor arbejder ILO for at fremme social retfærdighed og sikre, at internationale menneske- og arbejderrettigheder overholdes på både det nationale og globale arbejdsmarked. ILO modtog Nobels Fredspris i 1969.

I 1944 vedtog ILO's Internationale Arbejdskonference Philadelphia-Deklarationen, som beskriver de grundlæggende principper i ILO. Deklarationen fastslår, at arbejdskraft ikke er en handelsvare, og at ethvert individ har ret til social retfærdighed, økonomisk sikkerhed samt foreningsfrihed. Deklarationen er siden fulgt op af Deklarationen fra 1998 om fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen samt Deklarationen fra 2008 om retfærdig globalisering.

I 1999 introducerede ILO et nyt koncept om anstændigt arbejde ("decent work"). Konceptet har siden da været centralt i ILO's arbejde og bygger på fire målsætninger, som tilsammen udgør de faktorer, der er nødvendige for at sikre et værdigt og stabilt arbejdsliv. Målsætningerne er at *skabe job, sikre rettigheder på jobbet, udvide det sociale beskyttelsesnet og fremme den sociale dialog* mellem arbejdsmarkedets parter.

Bag konceptet ligger en tilgang, der er baseret på samarbejde og social dialog. ILO er opbygget omkring en unik trepartsstruktur, hvor repræsentanter fra både regeringer, arbejdstagere og arbejdsgivere er repræsenteret. Alle tre parter er inddraget på lige fod i beslutningsprocessen.

ILO har vedtaget en række konventioner, som fastsætter internationale arbejdsstandarder. Konventionerne har karakter af internationale traktater, som skal ratificeres af medlemslandene for at være juridisk bindende. Som de mest fundamentale kan nævnes: Konventionerne om *afskaffelse af tvangsarbejde, om foreningsfrihed og retten til faglig organisering, om retten til frie og kollektive forhandlinger, om afskaffelse af børnearbejde samt om forbud mod diskriminering på arbejdsmarkedet*. Størstedelen af verdens lande har ratificeret disse kernekonventioner, men en del lande mangler stadig at ratificere en række af konventionerne. Det gælder lande med meget høje befolkningstal, bl.a. Kina og USA.

Opbygning og organisation

ILO har i dag 187 medlemslande, og organisationen består af tre centrale organer: Den Internationale Arbejdskonference, Styrelsesrådet og Det Internationale Arbejdskontor (ILO's Sekretariat).

Styrelsesrådet (Governing Body, GB) er ILO's ledende organ og mødes sædvanligvis tre gange årligt i marts, juni og oktober/november. GB træffer beslutninger om ILO's politik, fastsætter dagsorden for Den Internationale Arbejdskonference (The International Labour Conference, ILC), vælger ILO's generaldirektør og fastlægger budgettet for organisationen. GB består af 28 regeringsrepræsentanter, 14 arbejdstagerrepræsentanter og 14 arbejdsgiverrepræsentanter. Ti af regeringsrepræsentanterne repræsenterer lande af særlig industriel betydning, og regeringerne vælger de reste-

rende 18 medlemmer hvert tredje år på Arbejdskonferencen. Arbejdsmarkedets parter vælger deres egne repræsentanter.

Der er tradition for et nordisk rotationsprincip i Styrelsesrådet, hvor Danmark senest har videregivet "det nordiske styrelsessæde" til Norge for perioden 2014-2017. Danmark er dog stadig repræsenteret blandt arbejdsgiverrepræsentanterne ved Jørgen Rønnest fra Dansk Arbejdsgiverforening (talsmand for hele arbejdsgivergruppen 'Governing Body Vice Chair') og blandt arbejdstagerne ved Jens Erik Ohrt fra LO.

Den Internationale Arbejdskonference (ILC) afholdes hvert år i juni måned. Her vedtager medlemslandene internationale arbejdsstandarder og diskuterer forskellige sociale og beskæftigelsesrelaterede problemstillinger. Hvert medlemsland er repræsenteret af en stemmeberettiget delegation, der består af to regeringsrepræsentanter, en arbejdsgiverrepræsentant og en arbejdstagerrepræsentant, som alle er frit stillede i beslutningsprocessen. Derudover deltager en række tekniske rådgivere.

Det Internationale Arbejdskontor er det daglige sekretariat for ILO og ledes af generaldirektøren. Generaldirektøren vælges hvert femte år og i oktober 2012 tiltrådte briterne Guy Ryder på posten som generaldirektør. Han overtog pladsen fra chilieneren Juan Somavia, som var ILO's generaldirektør i perioden 2007-2012.

Danmark og ILO

Danmark har været medlem af ILO siden 1919 og har til dato ratificeret 72 af ILO's 189 konventioner, herunder samtlige otte kernekonventioner om grundlæggende arbejderrettigheder.

ILO's generaldirektør Guy Ryder har besøgt Danmark flere gange. Danmark har senest støttet Guy Ryders nomination og dermed, at han genvælges som generaldirektør for yderligere fem år.

I Danmark er Beskæftigelsesministeriet ressortministerium og rigsmyndighed i forhold til ILO. Danmark yder et fast årligt medlemsbidrag til ILO på ca. 12 mio. kr. Den danske FN-mission i Genève følger løbende ILO's arbejde med særlig vægt på de menneskeretlige aspekter og med henblik på at bistå Beskæftigelsesministeriet med kontakten til ILO og deltagelse i EU-samarbejde og andre koordinationsfora i Genève mellem sessionerne i Governing Body og Arbejdskonferencen (ILC).

Missionen varetager desuden i samarbejde med Udenrigsministeriets kontor for Vækst, beskæftigelse og erhvervsudvikling (VBE), dialogen med ILO om udmøntningen og forvaltningen af danske frivillige multilaterale bidrag til organisationens udviklingsprogrammer. Bidraget administreres af Missionen og består i øjeblikket af et uøremærket kernebidrag på 9,5 mio. kr. i 2016.

Danmark støtter også ILO bilateralt. Det sker primært gennem samarbejde og bevillinger fra danske ambassader, bl.a. i Bangladesh, Myanmar, Egypten, Etiopien, Nepal og Tunesien.

Danmark har i tråd med ILO's Konvention nr. 144 om trepartsforhandlinger oprettet Det faste ILO-udvalg, hvor der udover repræsentanter fra Beskæftigelsesministeriet, er repræsentanter fra de forskellige hovedorganisationer på det danske arbejdsmarked. Udvalget drøfter Danmarks holdning til ILO's arbejde og evt. dansk ratifikation af ILO's konventioner mv. Udvalget har følgende sammensætning (pr. 1. juli 2016):

- Kontorchef Lone Henriksen, Beskæftigelsesministeriet, formand
- Direktør for International Affairs Jørgen Rønnest, Dansk Arbejdsgiverforening,
- Ansættelsesretschef Flemming Dreesen, Dansk Arbejdsgiverforening,
- Chefkonsulent, Christiane Mißbeck-Winberg, Dansk Arbejdsgiverforening,
- Konsulent Jesper Gradert, Kommunernes Landsforening,
- International konsulent Jens Erik Ohrt, Landsorganisationen i Danmark,
- Næstformand Arne Grevsen, Landsorganisationen i Danmark,
- International konsulent Simone Heinecke, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd,
- Konsulent Käthe Munk Ryom, Akademikernes Centralorganisation,
- Chefkonsulent Annemarie Knudsen, Arbejdstilsynet,
- Specialkonsulent Torben Lorentzen, Beskæftigelsesministeriet, og
- Chefkonsulent, Helle Ekmann Jensen, Beskæftigelsesministeriet

Derudover er en koordination omkring ILO mellem de nordiske lande samt i kredsen af EU-lande. I forhold til EU er ILO repræsenteret ved et "Liaison Office" i Bruxelles, og EU er repræsenteret ved den permanente EU-delegation i Genève, som deltager som observatør i Arbejdskonferencen.

ILO's Styrelsesrådsvalg 2014

Følgende regeringer blev på ILC i 2014 valgt som medlemmer af Styrelsesrådet for perioden 2014-2017:

Medlemmer med fast sæde (lande af særlig ”industriel-betydning”)															
Brasilien		Japan		England		Kina		Frankrig							
Italien		Indien		Rusland		Tyskland		USA							
Valgte medlemmer															
Afrika		Algeriet		Angola		Ghana		Kenya		Sudan		Zimbabwe			
Amerika		Argentina			Mexico			Panama		Trinidad og Tobago			Venezuela		
Asien		Cambodia			Iran			Korea			De Forenede Emirater				
Europa				Bulgarien			Rumænien				Tyrkiet				
Stedfortrædende medlemmer (uden stemmeret)															
Afrika	Botswana		Burkina Faso		Chad	Etiopien		Lesotho		Mali		Mauretanien		Tanzania	
Amerika	Canada		Colombia		Cuba			Den Dominikanske Republik				Uruguay			
Asien		Australien		Bahrain	Bangladesh		Brunei		Indonesien		Jordan	Pakistan		Thailand	
Europa		Albanien		Belgien		Litauen		Holland		Norge		Polen		Spanien	

Bilag 2: Fortegnelse over ILO's 187 medlemslande

(Pr. 1. august 2016)

Afghanistan	Demokratiske	Jamaica	Nepal	St. Vincent og
Albanien	Republik Congo	Japan	New Zea-	Grenadines
Algeriet	(Zaire)	Jordan	land	Storbritannien
Angola	Djibouti	Kasakhstan	Nicaragua	Sudan
Antigua og Bar-	Dominica	Kap Verde	Niger	Surinam
buda	Dominikanske	Kenya	Nigeria	Sverige
Argentina	Republik	Kina	Norge	Swaziland
Armenien	Ecuador	Kirgisistan	Oman	Sydafrika
Australien	Egypten	Kiribati	Pakistan	Sydkorea
Aserbajdsjan	Elfenbenskysten	Kroatien	Palau	Sydsudan
Bahamas	El Salvador	Kuwait	Panama	Syrien
Bahrain	Eritrea	Laos	Papua Ny	Tadsjikistan
Bangladesh	Estland	Lesotho	Guinea	Tanzania
Barbados	Etiopien	Letland	Paraguay	Tchad
Belgien	Fiji	Libanon	Peru	Thailand
Belize	Filippinerne	Liberia	Polen	Tjekkiet
Benin	Finland	Libyen	Portugal	Togo
Bolivia	Forenede Ara-	Litauen	Qatar	Tonga
Bosnien-	biske Emirater	Luxembourg	Rumænien	Trinidad og To-
Herzegovina	Frankrig	Madagaskar	Rusland	bago
Botswana	Gabon	Makedonien	Rwanda	Tunesien
Brasilien	Gambia	(Den tidlige-	Saint Kitts	Turkmenistan
Brunei Darussa-	Georgien	re Jugoslavi-	og Nevis	Tuvalu
lam	Ghana	ske Repu-	Samoa	Tyrkiet
Bulgarien	Grenada	blik)	San Marino	Tyskland
Burkina Faso	Grækenland	Malawi	Sao Tomé og	Uganda
Burma (Myan-	Guatemala	Malaysia	Principe	Ukraine
mar)	Guinea	Maldiverne	Saudi-	Ungarn
Burundi	Guinea-Bissau	Mali	Arabien	Uruguay
Cambodja	Guyana	Malta	Schweiz	USA
Cameroun	Haiti	Marokko	Senegal	Usbekistan
Canada	Honduras	Marshall-	Serbien	Vanuatu
Centralafrikanske	Hviderusland	øerne	Seychellerne	Venezuela
Republik	Indien	Mauretanien	Sierra Leone	Vietnam
Chile	Indonesien	Mauritius	Singapore	Yemen
Colombia	Irak	Mexico	Slovakiet	Zambia
Comorerne	Iran	Mozambique	Slovenien	Zimbabwe
Congo	Irland	Moldova	Solomon	Ækvatorialguinea
Cook-øerne	Island	Mongoliet	Islands	Østrig
Costa Rica	Israel	Montenegro	Somalia	Østtimor
Cuba	Italien	Namibia	Spanien	
Cypern		Nederlandene	Sri Lanka	
Danmark			St. Lucia	

Bilag 3: Den danske delegation 2016

a. Regeringsdelegation

Regeringsrepræsentanter og -rådgivere:

- Beskæftigelsesminister Jørn Neergaard Larsen (7.-8. juni)
- Efter særlig aftale er ambassadør Carsten Staur fra FN-Missionen i Genève delegationsleder
- Departementschef Peter Stensgaard Mørch, Beskæftigelsesministeriet (7.-8. juni)
- Ministersekretær Anne Birgitte Jonsson, Beskæftigelsesministeriet (7.-8. juni)
- Specialkonsulent Torben Lorentzen, Beskæftigelsesministeriet, regeringsrepræsentant (Komitéen om evaluering af 2008-Deklaration)
- Chefkonsulent Helle Ekmann Jensen, Beskæftigelsesministeriet, regeringsrepræsentant (Komitéen om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder)
- Chefkonsulent Anders Lisborg, Center mod Menneskehandel, rådgiver (Komitéen om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder),
- Fuldmægtig Lis Witsø-Lund, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Komitéen om revision af ILO's henstilling nr. 71)
- Fuldmægtig Sara Otmishi, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Applikationskomitéen)
- Afdelingschef Jakob Jensen, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver
- Kontorchef Lone Henriksen, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver
- Kontorchef Vibe Westh, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver
- Attaché Stine Svejborg, FN-Missionen, Genève, rådgiver (Applikationskomitéen)
- Assistant attaché Martin Bank Nutzhorn Jensen, Genève,

Grønlands Selvstyre deltog i konferencen ved analytiker Henrik Lindberg Hansen

b. Arbejdsgiverdelegation

- Adm. direktør Jacob Holbraad, DA, (7.-8. juni)
- Ansættelsesretschef Flemming Dreesen, DA, arbejdsgiverrepræsentant (Applikationskomiteen og Komitéen om revision af ILO's henstilling nr. 71)
- Direktør for International Affairs Jørgen Rønne, DA, rådgiver og talsmand for arbejdsgiverne i ILO's styrelsesråd ('Governing Body Vice Chair')
- Chefkonsulent Christine Jøker Lohmann, rådgiver (Komitéen om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder)
- Konsulent Jesper Lykke Christensen, KL, rådgiver (Applikationskomitéen)
- Konsulent Jesper Gradert, KL, aflagde konferencen besøg

c. Arbejdstagerdelegation

- Formand Lizette Risgaard (7.-8. juni)
- International konsulent Jens Erik Ohrt, LO, arbejdstagerrepræsentant (Fuldmagtskomiteen²⁵)
- Næstformand Mads Samsing, HK, rådgiver (Komitéen om evaluering af 2008-Deklaration)
- Sekretariatsleder Mads Bugge, Ulandssekretariatet/FTF, rådgiver (Komitéen om revision af ILO's henstilling nr. 71)
- Forhandlingssekretær, Karsten Kristensen, 3F, rådgiver (Komitéen om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder)
- Forhandlingssekretær, Flemming Overgaard, 3F, rådgiver (Komitéen om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder)

²⁵ Fuldmagtskomitéens opgave er at efterprøve de delegeredes ret til at deltage i konferencen som repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere. Se afsnit 4 i beretningen.

- Afdelingsleder Stephan Agger, LO (6.-8. juni)
- Afdelingsleder Jørgen Assens, Ulandssekretariatet, aflagde konferencen besøg og
- Konsulent Kent Jensen, Ulandssekretariatet, aflagde konferencen besøg.

Bilag 4: Oversigt over ILO konventioner, der er ratificeret af Danmark

(Pr. 1. august 2016)

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
2	Konvention angående arbejdsløshed	1919	24. september 1921		Bekendtgørelse nr. 465 af 2. nov. 1921
5	Konvention, hvorved der fastsættes lavalder for børns arbejde i industri	1919	27. november 1922	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 232 af 19. nov. 1923
6	Konvention om unge menneskers anvendelse til nat arbejde i industrien. Konvention om anvendelsen af hvidt fosfor (Ber- ner konventionen) ²⁾	1919	27. november 1922		Bekendtgørelse nr. 233 af 19. nov. 1923
7	Konvention, hvorved der fastsættes lavalder for børns arbejde til søs	1920	29. april 1924	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 200 af 8. juli 1924
8	Konvention vedrørende erstatning for arbejdsløshed i tilfælde af skibbrud	1920	25. januar 1938		Bekendtgørelse*) nr. 6 af 21. marts 1938
9	Konvention om forhyring	1920	12. august 1928		Bekendtgørelse*) nr. 31 af 4. oktober 1938
11	Konvention angående landarbejdernes forenings- og organisationsret	1921	8. juni 1930		Bekendtgørelse nr. 220 af 12. juli 1930
12	Konvention angående landarbejdernes forsikring mod følger af ulykkestilfælde	1921	12. november 1921		Bekendtgørelse nr. 231 af 19. maj 1923
14	Konvention angående en ugentlig hviledag i industrielle virksomheder	1921	14. august 1935		Bekendtgørelse nr. 269 af 28. september 1935
15	Konvention angående fastsættelse af lavalder for anvendelse af unge mennesker som kullempere og fyrbødere	1921	24. april 1924	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 199 af 8. juli 1924
16	Konvention angående tvungen lægetilsyn med børn og unge mennesker, beskæftigelse om bord på skibe	1921	12. april 1938		Bekendtgørelse*) nr. 15 af 7. maj 1938
18	Konvention angående erstatning for erhvervssygdomme	1925	19. januar 1934		Danmarks traktater. Udgivet på Udenrigs ministeriets foranledning: årgang 1934, nr. 37
19	Konvention angående ligeberettigelse for inden- og udenlandske arbejdere i henseende til erstatning i anledning af ulykkestilfælde, indtrufne under arbejdet	1925	20. marts 1928		Bekendtgørelse nr. 155 af 27. april 1928
21	Konvention om indførelse af forenklinger i tilsynet med udvandrere om bord på skibe	1926	16. april 1955		Bekendtgørelse*) nr. 49 af 5. september 1955
27	Konvention angående vægtangivelse på tungt styk gods, der transporteres pr. skib	1929	30. december 1932		Bekendtgørelse nr. 45 af 19. februar 1933
29	Konvention angående tvungent eller pligtmæssigt arbejde	1930	25. januar 1932		Bekendtgørelse nr. 49 af 1. marts 1932
32	Konvention om beskyttelsesforanstaltninger mod ulykkestilfælde, for så vidt angår arbejdere, der er	1932	11. juli 1970	22. dec. 1989	Bekendtgørelse*) nr. 90 af 14. oktober

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
	beskæftiget med lastning og losning af skibe				1971
42	Konvention angående erstatning for erhvervssygdomme (revideret)	1934	8. juni 1939		Bekendtgørelse*) nr. 4 af 3. februar 1940
52	Konvention angående årlig ferie med løn	1936	8. juni 1939		Bekendtgørelse*) nr. 5 af 3. februar 1940
53	Konvention angående minimumskrav i henseende til faglig duelighed hos skibsofficerer i handelsskibe	1936	30. juni 1938	Ude af kraft	Bekendtgørelse*) nr. 34 af 9. november 1938
58	Konvention angående lavalder for børns arbejde til søs (revideret)	1936	3. maj 1955	13. nov. 1997	Bekendtgørelse*) nr. 73 af 19. november 1956
62	Konvention angående sikkerhedsforskrifter inden for byggeriet	1937	13. oktober 1972	10. jul. 1995	Bekendtgørelse*) nr. 80 af 18. juli 1975
63	Konvention angående statistik over løn og arbejdstid i de vigtigste mine- og fabriksindustrier (herunder bygge- og anlægsvirksomhed) og i landbruget	1938	8. juni 1939	24. apr. 1988	Bekendtgørelse*) nr. 6 af 3. februar 1940
73	Konvention om lægeundersøgelse (søfarende)	1946	19. maj 1980	Ude af kraft	Bekendtgørelse af 20. marts 1981
80	Konvention til delvis revision af de af Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference på dens første 28 møder vedtagne konventioner med henblik på den fremtidige udøvelse af de administrative opgaver, som i medfør af nævnte konventioner er overdraget generalsekretæren for Folkenes Forbund og med henblik på at indføre visse yderligere ændringer deri, forårsaget ved opløsning af Folkenes Forbund og ved ændringen i Den Internationale Arbejdsorganisations statut	1946	23. maj 1949		Bekendtgørelse*) nr. 45 af 24. oktober 1949
81	Konvention angående arbejdstilsyn inden for industri og handel	1947	26. juni 1958		Bekendtgørelse nr. 30 af 11. august 1959
87	Konvention angående foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig	1948	25. maj 1951		Bekendtgørelse nr. 16 af 23. april 1952
88	Konvention angående organisation af arbejdsanvisningen	1948	3. oktober 1972		Bekendtgørelse*) nr. 100 af 18. september 1974
92	Konvention angående skibsmandskabets opholdsrum om bord (revideret)	1949	9. juli 1950	Ude af kraft	Bekendtgørelse*) nr. 8 af 28. januar 1953
94	Konvention angående arbejdsklausuler i offentlige kontrakter	1949	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 1 af 4. januar 1957
98	Konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger	1949	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 2 af 4. januar 1957
100	Konvention om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi	1951	10. juni 1960		Bekendtgørelse*) nr. 78 af 20. december 1960
102	Konvention angående minimumsnormer for social tryghed	1952	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 1 af 2. januar 1958
105	Konvention om afskaffelse af tvangsarbejde	1957	21. december 1957		Bekendtgørelse*) nr. 65 af 7. november

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
					1958
106	Konvention om ugentlig fritid i handels- og kontorvirksomheder	1957	21. december 1957		Bekendtgørelse*) nr. 64 af 7. november 1958
108	Konvention angående søfarendes nationale identitetspapirer	1958	28. juli 1970		Bekendtgørelse*) nr. 37 af 17. april 1972
111	Konvention om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv	1958	10. juni 1960		Bekendtgørelse*) nr. 8 af 3. februar 1961
112	Konvention om lavalder for adgang til beskæftigelse om bord på fiskefartøjer	1959	17. januar 1962	13. nov. 1997	Bekendtgørelse*) nr. 63 af 23. november 1962
115	Konvention om beskyttelse af arbejdere mod ioniserende stråling	1960	24. november 1972		Bekendtgørelse*) nr. 113 af 21. oktober 1974
116	Konvention om delvis ændring af de af Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference på dens første 32 møder vedtagne konventioner	1961	12. maj 1962		Bekendtgørelse*) nr. 46 af 11. december 1963
118	Konvention om ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed	1962	14. maj 1969		Bekendtgørelse*) nr. 90 af 24. september 1970
119	Konvention om sikring af maskineri	1963	8. november 1988		Bekendtgørelse af 17. januar 1991
120	Konvention om hygiejne i handels- og kontorvirksomheder	1964	10. juni 1970		Bekendtgørelse*) nr. 91 af 14. oktober 1971
122	Konvention om beskæftigelsespolitik	1964	10. juni 1970		Bekendtgørelse*) nr. 92 af 14. oktober 1971
126	Konvention om opholdsrum i fiskerifartøjer	1966	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 88 af 17. juli 1979
129	Konvention om arbejdstilsyn i landbruget	1969	13. oktober 1972		Bekendtgørelse*) nr. 36 af 27. februar 1975
130	Konvention om læge- og hospitalsbehandling og dagpenge under sygdom	1969	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 85 af 5. juli 1979
133	Konventionen om skibsmandskabets opholdsrum	1970	10. juli 2003	Ude af kraft	Bekendtgørelse nr. 19 af 5. august 2004
134	Konvention om forebyggelse af arbejdsulykker (søfarende)	1970	19. maj 1980	Ude af kraft	Bekendtgørelse nr. 37 af 20. marts 1981
135	Konvention om beskyttelse af arbejdstagerrepræsentanter i den enkelte virksomhed og om de faciliteter, som skal ydes dem	1971	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 74 af 1. juli 1979
138	Konvention om mindstealder for adgang til beskæftigelse	1973	13. november 1997		Bekendtgørelse nr. 31 af 10. september 1998
139	Konvention om forebyggelse af og kontrol med sundhedsmæssige farer på arbejdspladsen forårsaget af kræftfremkaldende stoffer og midler	1974	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 75 af 1. juli 1979
141	Konvention om landbrugsorganisationer og deres rolle i den økonomiske og sociale udvikling	1975	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 86 af 5. juli 1979
142	Konvention om erhvervsvejledning og erhvervsuddannelse	1975	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 55 af 2. juni 1982

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
144	Konvention om tresidede forhandlinger til fremme af gennemførelsen af ILO-standarder	1976	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 116 af 15. oktober 1979
147	Konvention om minimumsnormer i handelsskibe Protokol ratificeret 10. juli 2003	1976	19. maj 1980	Ude af kraft	Bekendtgørelse nr. 96 af 23. september 1982
148	Konvention om luftforurening, støj og vibration	1977	1. december 1987		Bekendtgørelse nr. 17 af 2. maj 1996
149	Konvention om sygeplejepersonalets beskæftigelse samt arbejds- og levevilkår	1977	20. maj 1981		Bekendtgørelse af 2. juni 1982
150	Konvention om arbejdsmarkedsadministration: rolle, funktion og organisation	1978	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 57 af 2. juni 1982
151	Konvention om beskyttelse af organisationsretten og metoder til fastsættelse af arbejdsvilkår i den offentlige sektor	1978	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 58 af 2. juni 1982
152	Konvention om sikkerhed og sundhed i forbindelse med havnearbejde	1979	8. november 1988		Bekendtgørelse nr. 33 af 18. april 1991
155	Konvention om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen samt arbejdsmiljø	1981	10. juli 1995		Bekendtgørelse nr. 3 af 1. februar 1996
159	Konvention om erhvervsmæssig revalidering og beskæftigelse af handicappede	1983	5. februar 1985		Bekendtgørelse nr. 40 af 20. april 1988
160	Konvention om arbejdsmarkedsstatistik	1985	1. december 1987		Bekendtgørelse nr. 32 af 18. april 1991
162	Konvention om sikkerhed ved anvendelse af asbest	1986	18. december 2006		Bekendtgørelse nr. 5 af 22. maj 2008
163	Konvention om søfarendes velfærd til søs og i havn	1987	16. september 1993	Ude af kraft	Bekendtgørelse nr. 60 af 16. juni 1994
167	Konvention om sikkerhed og sundhed inden for bygge- og anlægssektoren	1988	10. juli 1995		Bekendtgørelse nr. 18 af 2. maj 1996
169	Konvention vedrørende indfødte folk og stammefolk i selvstændige stater	1989	18. januar 1996		Bekendtgørelse nr. 97 af 9. oktober 1997
180	Konvention om søfarendes arbejdstid og bemanding af skibe	1996	10. juli 2003	Ude af kraft	Bekendtgørelse nr. 20 af 5. august 2004
182	Konvention om forbud mod og omgående indsats for afskaffelse af de værste former for børnearbejde	1999	14. august 2000		Bekendtgørelse nr. 62 af 11. december 2000
MLC	Konvention om søfarendes arbejdsforhold	2006	23. juni 2011		Bekendtgørelse nr. 16 af 9. september 2013
187	Konvention om rammer for fremme af sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen	2006	28. januar 2009		Bekendtgørelse nr. 18 af 11. marts 2010
I alt ratificeret: 72 stk., heraf 16 opsagte og 56 aktive.					

1) De med * mærkede bekendtgørelser er optaget i Lovtidende C.

- 2) Denne konvention afløser Bernerkonventionen af 1906 om samme spørgsmål, og ratifikationer af denne medregnes derfor ikke i bureauets opgørelse over antallet af ratifikationer af internationale arbejdskonventioner. Konventionerne nr. 5, 7, 15, 58 og 112 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 138 om mindstealder for adgang til beskæftigelse. Konvention nr. 32 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 152 om sikkerhed og sundhed i forbindelse med havnearbejde. Konvention nr. 62 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 155 om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen samt arbejdsmiljø. Konvention nr. 63 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 160 om arbejdsmarkedsstatistik. Konventionerne nr. 53, 73, 92, 130, 134, 147, 163, og 180 er, efter at Konventionen om søfarendes arbejdsforhold MLC er trådt i kraft, ude af kraft.

Bilag 5: Generaldirektørens rapport til Arbejdskonferencen 2016

Hvert år udarbejder ILO's generaldirektør en særlig tematisk rapport til Arbejdskonferencen, som debatteres af talerne i plenum under konferencen. Årets rapport har titlen: Fattigdommens ophør; ILO og FN's 2030-mål (for bæredygtig udvikling). Rapporten giver en overordnet gennemgang af 2030-målenes relevans og perspektiver samt navnlig, hvordan ILO som multilateralt organ med sin unikke trepartsstruktur har en væsentlig relevans og ansvar for at understøtte implementeringen af 2030-dagordenen for bæredygtig udvikling.

Kapitel 1: ILO og 2030-målene

At gøre fattigdom til forhistorie er et centralt mål i 2030-målene. ILO bør med sit mandat og sin globale trepartsstruktur gøre implementeringen af 2030-målene til et centralt mål for ILO's aktiviteter. Der er fuld overensstemmelse mellem 2030-målene og ILO's egne målsætninger og aktiviteter. Det ses blandt andet i ILO's initiativ "Fattigdommens ophør" og i FN-målsætningen vedrørende anstændigt arbejde, hvori delmålene om beskæftigelse, social beskyttelse, rettigheder og internationale standarder samt social dialog er indeholdt. For ILO er især målsætning nr. 8 i 2030-dagsordenen central. Målsætning nr. 8 forpligter medlemsstaterne til at promovere vedvarende, inkluderende og bæredygtig økonomisk vækst, fuld og produktiv beskæftigelse og anstændigt arbejde for alle. For at sikre, at ILO udnytter sin rolle, bør ILO's samarbejde og partnerskaber på tværs af det multilaterale system styrkes. Dette er nødvendigt, eftersom 2030-målene også indbyrdes er forbundne.

Kapitel 2: Nationalt ejerskab, international støtte

Medlemsstaters samhandel er nødvendig, også for at 2030-målene opnås. Det er centralt, at de nationale handlingsplaner, der skal udarbejdes, understøttes af international handling. ILO's ansvar er i den forbindelse at forstå medlemmernes behov, så ILO bedst muligt kan støtte og bistå medlemmernes indsatser, herunder gennem partnerskaber med andre multilaterale organisationer.

ILO ønsker at sikre en forankring, hvor arbejdsmarkedets parter er inddraget i gennemførelsen af de nationale 2030-handlingsplaner. Social dialog vil ikke kun bidrage til, at den nationale handlingsplan virker, men også hjælpe med at sikre bredere opbakning i befolkningen. Den nationale 2030-handlingsplan skal være en samlet koordineret regeringsøvelse, hvor finansministerier og andre relevante aktører aktivt involveres. Derudover skal civilsamfundet involveres.

ILO's relevans i forbindelse med implementeringen af 2030-målene er primært relateret til mål nr. 8 samt dets 10 delmål, der tilsammen giver en mere detaljeret vejledning i, hvordan målet kan opfyldes. Dette kan blandt andet ske ved at fremme vedvarende vækst på mindst 7 pct. pr. år i de mindst udviklede lande, promovere anstændig jobskabelse og entreprenørskab, fremme formalisering af og vækst i små og mellemstore virksomheder og sikre lige løn for arbejde af samme værdi. ILO's ansvar strækker sig også til de øvrige målsætninger, heriblandt nr. 1 vedrørende fattigdommens ophør, nr. 4 via delmålet om at sikre teknisk og erhvervsfaglige kompetencer og mål nr. 5 vedrørende bekæmpelse af diskrimination og vold mod kvinder og piger.

Bekæmpelse af fattigdom og ulighed er centrale områder i 2030-målene. ILO's bidrag til implementeringen kan altså ikke begrænses til et enkelt arbejdsområde, men må i stedet ses som en samlet indsats for hele organisationen.

Kapitel 3: Opbygning af globale partnerskaber

Finansieringen af 2030-målene var omdiskuteret helt frem til vedtagelsen. Det resulterede i, at finansiering blev ét af de 17 mål i sig selv. Målet fremhæver nationalt og internationalt ansvar samt den offentliges og private sektors rolle i finansieringen. Derudover lægges der vægt på, at international finansiering spiller en vigtig rolle, herunder gennem udviklingsbistand.

Hvad angår partnerskaber, er ILO med sin trepartsstruktur et oplagt organ til at gøre nationalt ejerskab til en realitet og til at få målsætningen vedrørende anstændigt arbejde placeret i den nationale 2030-handlingsplan, sådan som den er placeret i den globale strategi.

ILO har allerede taget initiativ til at styrke sin kapacitet, så ILO kan modsvare nationale og regionale behov. Dette indebærer blandt andet et skift i ressourcer til nye tekniske stillinger i de teams, som rundt i verden arbejder med anstændigt arbejde, og som samarbejder med regionale udviklingsbanker.

Fokus på partnerskaber i de internationale organisationer er centralt i 2030-målene, men indebærer også en risiko for opbygning af institutionelle siloer, der er baseret på en overdreven og smal fortolkning af hver organisations mandat. To faktorer kan forstærke denne risiko: Den første er relateret til finansiering, da færre midler kan indebære intensiveret dysfunktionel konkurrence mellem organisationerne som følge af stadig mindre frivillige bidrag. Den anden er relateret til institutionelle vanskeligheder, som kan hindre det indbyrdes samarbejde, da organisationer kun står til ansvar over for sine egne medlemmer og for resultaterne af eget arbejde. Det er på baggrund af denne vurdering, den nuværende situation og 2030-målenes indbyrdes sammenhæng, at behovet for stærkere partnerskaber opstår.

Etableringen af tematiske platforme kunne være én måde at sikre samarbejde i implementeringen af 2030-målene. Desuden er arbejdet med at sikre målbarhed gennem et system af indikatorer ved at blive færdiggjort. Ansvarlighed gennem en fair bedømmelsesmekanisme vurderes at være yderst vigtig for 2030-målenes succes.

Kapitel 4: At ændre retningen

Kapitlet fremhæver, at 2030-målene (når de er implementerede) vil ændre udviklingen i retning af social retfærdighed ved blandt andet at udrydde fattigdom og reducere ulighed. Hvad der er på spil, gør implementeringen af 2030-målsætningen til et anliggende for alle, ikke mindst for regeringer og arbejdsmarkedets parter. Det er ligeledes deres ansvar at sætte retningen for ILO's arbejde.

Bilag 6: Beskæftigelsesministerens tale til Arbejdskonferencen 2016

Chair, Your Excellences, Ladies and Gentlemen

Let me thank the Director-General, Mr. Guy Ryder for his report and his “End of Poverty Initiative”.

The 2030 Agenda puts people and planet at its centre. It gives the international community the impetus to work together to tackle the challenges that confront humanity - including those in the world of work. It is estimated that over 600 million new jobs need to be created by 2030 - just to keep pace with the growth of the global working age population. The 2030 Agenda will require action from all. And a strong global partnership, where the social partners and civil society do their part.

I congratulate the ILO for its substantive contribution to the 2030 Agenda. Breaking the cycle of poverty, involves full employment and decent work. With its unique tripartite structure and core values, the ILO has a clear mandate to take leadership and promote decent work for all. Only through productive employment, decent jobs and sustainable enterprises, can living standards be improved for millions of people. Therefore, we must ensure employment opportunities for all – women and men. And we must make decent work a reality around the world, also in the least developed countries.

Denmark reiterates our support to the “Future of Work” Initiative. Denmark will - in collaboration with the other Nordic countries - contribute to this pertinent and ambitious initiative. This we will do

- through political commitment,
- involvement of our social partners, and
- with research activities to know more on future challenges and solutions.

The Future of Work is of outmost importance for us to identify, prepare for and respond to future challenges. This initiative should be strategically integrated in all ILO activities and contribute to the implementation of the 2030 Agenda.

Denmark is challenged, too: in sustaining competitiveness at a global level, while maintaining our high standards of labour and social protection. However, our flexicurity based labour market model has shown its sustainability – where tripartism is integral and at the center. The flexicurity model is the combination of labour market flexibility and income security, of active labour market policies and welfare programs for reconciling work and family life.

I encourage the ILO to seek inspiration in the flexicurity approach. There is no one-size-fits-all model. However, the integration of social and economic policies and the role of social dialogue are instrumental in promoting economic growth and decent work for all.

Let me now conclude, chair. Time has come for leadership and direction. We need a firm and joint commitment. And we need to see real partnerships and show real action in order to eradicate poverty. Together we can ensure decent work everywhere, and our work starts today.

Thank you for the attention.

Bilag 7: LO-repræsentant Jens Erik Ohrts tale til Arbejdskonferencen 2016

(Dansk oversættelse)

Kære Forkvinde

I mange lande er decent work og social retfærdighed stadig et stort spørgsmålstegn. Krænkelser af arbejdstagerrettigheder og især brud på rettigheder, der relaterer sig til ILO's decent work-dagsorden, og især konvention nr. 87 og 98, er desværre hverdag i mange lande. Derfor er ratificering og implementering stadig afgørende. De må gå hånd i hånd med medlemslandenes forpligtigelser. Verden har ikke brug for mindre regulering men derimod mere regulering og højere standarder på arbejdsmarkedet.

Selv i min del af verden står ratificering af konventioner ikke øverst på dagsordenen, og decent work og social retfærdighed er ikke længere selvskrevne som grundlag for udvikling af samfundet. Dette skal vi have lavet om på. Vi skal stræbe efter social retfærdighed, og vi mener, at det er det som ILO handler om.

Debatten om globale forsyningskæder er ekstremt vigtig, og denne arbejdskonference vil være en vigtig prøve på, hvor stort engagement, der er til at regulere den globale økonomi.

Vi ved alle, hvad problemerne består i. Den globale forsyningskæde holder arbejdstagere i fattigdom. Hverdagen for mange arbejdstagere er lave lønninger, brud på organisationsfriheden og retten til kollektive forhandlinger, usikre ansættelsesforhold, farligt og sundhedsskadeligt arbejde, børnearbejde og tvangsarbejde. Trods adskillige initiativer såsom UNGP's og OECD's retningslinjer lider den globale forsyningskæde stadig af en mangel på forpligtende tiltag. Hvorfor? - fordi de nuværende værktøjer er for vage og frivillige.

Vi har brug for, at alle parter forpligter sig. Vi har brug for, at landene vedtager love og forordninger der, i overensstemmelse med ILO's standarder, regulerer virksomhedernes adfærd i alle sammenhænge. Vi har brug for, at arbejdsgivere og multinationale selskaber gøres ansvarlige og leverer decent work. Betingelserne i den globale forsyningskæde vil ikke ændre sig, før vi alle bliver enige om et nyt ILO-værktøj. Vi fornægter sandheden og lukker øjnene, hvis vi ikke håndterer denne udfordring. Dette års konference bør danne ramme om en ny international standard. Jeg skal derfor opfordre den danske regering og de danske arbejdsgivere til at støtte denne tilgang.

Kære Forkvinde. ILO's erklæring om social retfærdighed fra 2008 blev fra begyndelsen udfordret af den globale krise, og det er den fortsat.

Det forbliver meget vigtigt at placere social retfærdighed og decent work i hjertet af globaliseringen. Arbejdet er dog langt fra færdigt.

ILO og dens medlemmer skal blive bedre til at sikre, at de fire mål i dagsordenen for decent work bliver adresseret, navnlig: grundlæggende principper og rettigheder på arbejdsmarkedet, beskæftigelse, social beskyttelse og social dialog. Bestemmelserne om standarder i erklæringen om social retfærdighed skal implementeres. Det er nødvendigt, at flere konventioner bliver ratificeret, hvis målet om social retfærdighed skal opnås.

Kære Forkvinde. Revisionen af beskæftigelses anbefaling 71 - Overgangen fra Krig til Fred - giver mulighed for at genbekræfte ILO-mandatets relevans med henblik på at fremme social retfærdighed som et middel til at sikre varig fred, forhindre væbnede konflikter og mindske andre former for kriser. Anbefaling 71 er stadig det eneste internationale værktøj, der sigter på at løse kriser ved hjælp af beskæftigelse og jobskabelse.

Vi har set andre og nye typer af kriser, såsom flygtningekrisen. Arbejdsmarkedets parter og social dialog i fredsskabende initiativer, forsonings-arbejde og konfliktforebyggelse er afgørende.

Kære Formand. Jeg vil gerne slutte med at takke Generaldirektøren for hans rapport om initiativer til bekæmpelse af fattigdom.

Tak

Bilag 8: Ændringer til ILO's konvention om søfarendes arbejdsforhold

(Dansk oversættelse)

Vedtagne ændringer til kodekset relateret til regel 4.3 i konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006 (MLC, 2006)

Vejledning B4.3.1 – Bestemmelser vedrørende arbejdsulykker, -skader og -sygdomme

I slutningen af stk. 1 tilføjes følgende tekst:

Den seneste udgave af "Guidance on eliminating shipboard harassment and bullying" (Vejledning om fjernelse af chikaneri og mobning om bord på skibe), som er udgivet i fællesskab af Det Internationale Skibsfartskammer (International Chamber of Shipping) og Det Internationale Transportarbejderforbund (International Transport Workers' Federation), bør ligeledes tages i betragtning.

I stk. 4 flyttes "og" fra slutningen af litra (b) til slutningen af litra (c). Tilføj følgende nye litra:

(d) chikaneri og mobning.

Vejledning B4.3.6 – Undersøgelser

I stk. 2 flyttes "og" fra slutningen af litra (e) til slutningen af litra (f). Tilføj følgende nye litra:

(g) problemer som følge af chikaneri og mobning.

Ændringer til kodekset relateret til regel 5.1 i konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006 (MLC, 2006)

Forskrift A5.1.3 – Certifikat vedrørende søfarendes arbejdsforhold og overensstemmelseserklæring vedrørende søfarendes arbejdsforhold

Teksten i nuværende stk. 4 flyttes til slutningen af stk. 3.

Nuværende stk. 4 erstattes med følgende:

Uanset denne forskrifts stk. 1 kan den kompetente myndighed eller den anerkendte organisation, der er behørigt bemyndiget hertil, forlænge certifikatets gyldighed i yderligere en periode, der ikke overstiger fem måneder fra det eksisterende certifikats udløbsdato og påtage certifikatet i overensstemmelse hermed, når skibet – efter et fornyelsessyn forud for udløbsdatoen af certifikatet vedrørende søfarendes arbejdsforhold – anses for fortsat at opfylde nationale love og regler eller andre foranstaltninger til gennemførelse af denne konventions krav, og det ikke umiddelbart er muligt at udstede et nyt certifikat til skibet og gøre det tilgængeligt om bord. Det nye certifikat skal være gyldigt i en periode på ikke over fem år, der løber fra den i denne forskrifts stk. 3 angivne dato.

Tillæg A5-II – Certifikat vedrørende søfarendes arbejdsforhold

Følgende tekst tilføjes i slutningen af modellen for udformningen af certifikatet vedrørende søfarendes arbejdsforhold:

Forlængelse efter fornyelsessyn (hvis påkrævet)

Hermed bekræftes det, at skibet efter et fornyelsessyn fortsat opfylder nationale love og regler eller andre foranstaltninger til gennemførelse af denne konventions krav, og at nærværende certifikat hermed forlænges i overensstemmelse med forskrift A5.1.3, stk. 4, indtil (ikke mere end fem måneder efter det eksisterende certifikats udløbsdato) med henblik på at gøre det muligt at udstede det nye certifikat til skibet og gøre det tilgængeligt om bord.

Det fornyelsessyn, på baggrund af hvilket denne forlængelse er baseret, blev fuldført den

Underskrevet

(den bemyndigede embedsmands underskrift)

Sted

Dato

(myndighedens segl eller stempel, alt efter hvad der måtte være relevant)

Mandatnotits for ILO's 105. Arbejdskonference

Genève

2016

Instruktion for den danske regeringsdelegation

Beskæftigelsesministeriet

Maj 2016

Indholdsfortegnelse

1. Indledning.....	47
2. Regeringsinstruks vedrørende konferencens emner.....	48
Konferencens komitéer med temadiskussioner	48
a. Komité om evaluering af ILO's Deklaration fra 2008 om social retfærdighed for en fair globalisering	48
b. Komité om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder.....	51
c. Komité om revision af ILO's henstilling nr. 71 om beskæftigelse i overgangen fra krig til fred.....	56
d. To maritime spørgsmål.....	59
d.1. Godkendelse af ændringsforslag til kodekset for konventionen om søfarendes arbejdsforhold, MLC 2006.....	59
d.2. Vedtagelse af ændringsforslag til bilaget i konventionen om søfarendes identitets dokumentation	61
Faste punkter på dagsordenen	63
e. Applikationskomitéen.....	63
f. Ekspertkomitéens særlige rapport: 'Promoting fair migration'	63
g. Udvælgelseskomitéen (Selection Committee)	65
h. Finansielle og administrative spørgsmål	66
i. Generaldirektørens rapporter og rapport fra formanden for Styrelsesrådet	66
3. Drøftelser omkring arbejdet i Applikationskomitéen.....	67

1. INDLEDNING

Mandatnotitsen er udarbejdet til brug for regeringens delegation ved ILO's 105. Internationale Arbejdskonference, som afholdes fra den 30. maj til den 10. juni 2016 i Genève. Mandatnotitsen dækker de emner, der på forhånd er sat på Arbejdskonferencens dagsorden. Eventuelle yderligere emner eller spørgsmål vil blive koordineret i Genève.

Mandatnotitsen er målrettet regeringsrepræsentanternes mødedeltagelse, men har som led i forberedelsen været i høring hos partsrepræsentanterne i det faste ILO udvalg. Parternes holdning til de tematiske diskussioner er indsat.

Dagsordenen for ILO's Arbejdskonference indeholder traditionelt tre komitéer med tematiske diskussioner, der skifter fra år til år. Der er udover de nævnte temadiskussioner også en række faste punkter på dagsordenen, særligt den såkaldte Applikationskomité. På konferencen vedtages endvidere ILO's budget for de kommende to år.

I lighed med sidste år gennemføres et forsøg, hvor konferencens længde er forkortet fra tre til to uger. Dette forsøg er led i ILO's igangværende reformarbejde, hvor der ses på Arbejdskonferencens arbejdsmetoder, struktur, længde mv.

En dag på Arbejdskonferencen er afsat til et topmøde med fokus på det globale arbejdsmarkeds udfordringer. Årets 'World of Work Summit' finder sted den 9. juni under overskriften 'Beskæftigelsesindsatsen over for unge'.

Hvert år udarbejder ILO's generaldirektør en særlig tematisk rapport til Arbejdskonferencen, som debatteres af talerne i plenum under konferencen. I år er temaet 'kampen mod fattigdom'. Et resume fremgår som bilag 5.

2. REGERINGSINSTRUKS VEDRØRENDE KONFERENCENS EMNER

Konferencens komitéer med temadiskussioner

a. Komité om evaluering af ILO's Deklaration fra 2008 om social retfærdighed for en fair globalisering

ILO's Deklaration om social retfærdighed for en fair globalisering blev vedtaget i 2008 og fastlægger rammerne for ILO's begreb "anstændigt arbejde", herunder en integreret tilgang baseret på de fire indbyrdes forbundne strategiske målsætninger om beskæftigelse, social beskyttelse, social dialog og fundamentale principper og rettigheder på arbejdsmarkedet. Denne tilgang indebærer også to tværgående mål om kønsligestilling og forbud mod diskrimination. Med denne deklARATION påtog såvel ILO som medlemmer sig en forpligtelse til at følge den integrerede tilgang og til at give beskæftigelse og anstændigt arbejde en central placering i de økonomiske og sociale politikker på alle niveauer (nationalt, regionalt og multilateralt).

ILO's styrelsesråd besluttede i marts 2014, at 2008-Deklarationen skal evalueres som tema på Arbejdskonferencen 2016. Formålet er at se på effekten af erklæringen og at nå frem til nye tiltag til fremme af dens gennemførelse og til dens opfølgning. Det vil indgå i komitéarbejdet at indbyde to prominente gæstetalere og at afvikle en paneldebat med repræsentanter fra andre internationale og regionale organisationer.

ILO har til brug for drøftelserne udarbejdet en rapport, særligt baseret på indkomne svar til et spørgeskema fra ILO's medlemmer. Rapporten er opbygget som følger:

Kapitel 1 beskriver den skiftende globale økonomiske og sociale kontekst. Da 2008-Deklarationen blev vedtaget, var der usikkerhed og en voksende bekymring omkring konsekvenserne af globalisering, men samtidig også en erkendelse af behovet for tættere samarbejde mellem internationale aktører på området. Deklarationen blev vedtaget kort før udbruddet af en ny økonomisk krise, som siden har sat den globale dagsorden sammen med en række andre aspekter, såsom klimaændringer, befolkningstilvækst, udtømmning af naturressourcer, naturlige og menneskeskabte katastrofer, hidtil usete migrationsstrømme og en hurtig udvikling inden for informationsstrømme og teknologi. Der ses også en udvikling mod flere atypiske former for arbejde og deregulering i mange lande, men omvendt anerkendes internationale arbejdsstandarder i stigende grad som centrale elementer, fx i handelsaftaler og i initiativer rettet mod virksomheders sociale ansvar. Som vigtige milepæle ses den historiske aftale i Paris i 2015 om indsatsen mod klimaændringer og vedtagelsen af FN's nye verdensmål for en bæredygtig udvikling mod 2030.

Kapitel 2 gennemgår tiltag fra ILO's medlemmer i forhold til Deklarationen, både nationalt og i samarbejde med andre. De indkomne svar bekræfter fortsat bred støtte til konceptet om anstændigt arbejde og til en integreret tilgang. Dog ses der større fokus på især jobskabelse og udbygning af sociale ordninger fremfor på fremme af social dialog og fundamentale rettigheder på arbejdsmarkedet som mål i sig selv. Særligt arbejdsmarkedets parter har peget på udfordringer i landenes reaktioner på den globale krise, herunder hindringer for en meningsfyldt social dialog og mangler ved koordination af økonomiske og sociale politikker. Svarene viser fortsat behov for assistance fra ILO til at overvåge området, herunder gennem indikatorer og statistik, for yderligere fremme af grundlæggende principper og rettigheder på arbejdsmarkedet, for fremme af internationale arbejdsnormer

(deres ratifikation og anvendelse), og for fremme af bæredygtige virksomheder og en kultur herfor, samt for at styrke større politisk sammenhæng på alle niveauer.

Kapitel 3 fokuserer på tiltag fra ILO i forhold til medlemmers behov, som de bl.a. er kommet til udtryk i de løbende diskussioner på Arbejdskonferencen om opfølgning på Deklarationen. Svarene viser, at disse diskussioner med fordel kan blive mere fokuserede og give et bedre indspil til organisationen. Der peges på, at Deklarationen har haft indflydelse på en lang række områder, herunder igangsatte reformer om ILO's interne organisering og styring og ILO's internationale arbejdsnormer. Der peges også på ILO's egne udfordringer med at følge den integrerede tilgang og med at opbygge fornøden viden og færdigheder, herunder i ILO's programmer i felten, hvor udfordringen tit er manglede klarhed om ejerskabet og manglende ressourcer.

Kapitel 4 omhandler tiltag fra andre internationale og regionale organisationer og aktører, herunder samarbejdet med ILO. Billedet er bred anerkendelse fra alle af Deklarationen og dens begreb "anstændigt arbejde", som siden 2008 har været genstand for et stadigt tættere samarbejde og for partnerskaber. Der gælder i særlig grad inden for FN-systemet, herunder ved vedtagelsen af FN's 2030-mål for bæredygtig vækst. Men også uden for FN-systemet har ILO samarbejde med globale institutioner, såsom G20, OECD, Verdensbanken og IMF, med regionale institutioner, herunder EU, og med andre internationale aktører. Stadig ses der udfordringer med at fremme alle fire målsætninger på en integreret måde og at skabe politisk koordination og sammenhæng, herunder at omsætte politisk anerkendelse til praktik og konkrete politikker. Samarbejdet med ikke-statslige aktører beskrives som mere drevet af begivenheder, end som udtryk for en samlet og koordineret strategi. Der forudses både udfordringer og muligheder ved FN's 2030-mål, herunder i forhold til opfølgning samt udvikling af indikatorer og partnerskaber.

Kapitel 5 samler op og skitserer temaerne for en evaluering og mulige retningslinjer for fremtidig indsats. Der stilles en række spørgsmål, som komiteen skal drøfte for at nå frem til, hvordan Deklarationens potentiale bedre kan udnyttes.

Der ventes EU- og IMEC-koordinering både forud og under selve konferencen.

Parternes holdning

DA finder, at det er positivt, at der er en evaluering i ILO i 2016 om, hvorvidt opfølgningsprocedurerne omkring Deklarationen fungerer hensigtsmæssigt og faktisk bidrager til en bedre integration af Deklarationen.

Det er DA's vurdering, at drøftelserne på den enkelte arbejdskonferencer af Deklarationen modsat den oprindelige intention har fungeret som platform for generelle politiske drøftelser og ikke været fokuseret på selve Deklarationen. Drøftelserne har derfor ikke berørt de reelle problemer, som medlemsstater og parter står over for i forhold til Deklarationen.

DA finder, at Arbejdskonferencens diskussioner af Deklarationen i højere grad skal udfylde deres oprindelige formål, herunder fokusere på og tage udgangspunkt i de erfaringer, behov og udfordringer, som de nationale arbejdsmarkedets parter og nationale regeringer arbejder med til opfyldelse af Deklarationen, navnlig for at målrette og understøtte ILO's arbejde, budget og programmer.

LO er enig i det positive i at evaluere deklARATIONEN fra 2008, især i lyset af den efterfølgende globale økonomiske krise.

Mange positive skridt er taget siden 2008, men mere kan gøres, herunder at dele viden og god praksis; yde bistand til medlemmerne; etablere nye partnerskaber med ikke-statslige enheder; udtænke passende indikatorer for fremskridt; koordinere holdninger i internationale fora samt fremme anstændigt arbejde i andre organisationer.

Evalueringen af, hvordan erklæringen har bidraget til at fremme de fire strategiske målsætninger, skal også ses i relationen til øvrige forhold, som har betydning for social retfærdighed.

Diskussionen og konklusionerne i år kan både bidrage til den videre drøftelse af de strategiske politiske rammer i 2017 og til det fortsatte arbejde med Standard Review.

Den danske regerings holdning

Danmark har – under skiftende regeringer - givet stærk støtte til ILO's dagsorden om anstændigt arbejde, da denne allerede er integreret i den danske arbejdsmarkedsmodel og dermed udbreder vor models værdier, det gælder ikke mindst den centrale indflydelse og medansvar fra arbejdsmarkedets parter i udviklingen af et bæredygtigt og mere ligeligt arbejdsmarked. Danmark har ligeledes givet stærk støtte til at udbrede ordnede forhold for virksomheder og arbejdsagere globalt, idet globaliseringen fortsat udfordrer lande som Danmark i at fastholde høje standarder for arbejdsliv og for social beskyttelse.

I 2009 udarbejdede Beskæftigelsesministeriet til opfølgning på 2008-deklARATIONEN en dansk handlingsplan for arbejdet med fremme af Decent Work med inddragelse af parterne i Det Faste ILO-udvalg. Det overordnede formål er

- at øge viden om og kendskabet til Decent Work-dagsordenen i Danmark,
- at øge viden om sammenhængen mellem den danske model, flexicurity-tilgangen og Decent Work-dagsordenen, og
- at bidrage til kendskab og realisering af Decent Work i det samarbejde, som danske virksomheder, arbejdsmarkedsorganisationer og myndigheder har med internationale samarbejdspartnere.

Regeringens holdning er, at 2008-deklARATIONEN fortsat er relevant, og at det giver mening fortsat at følge op og sikre, at DeklARATIONENS potentiale udnyttes og har effekt. Omvendt hvis de tilbagevendende diskussioner på Arbejdskonferencen skal fortsætte til opfølgning på DeklARATIONEN, bør de imidlertid blive mere fokuserede og ikke nødvendigvis fortsætte med samme frekvens.

I det lys vil regeringen tage aktivt del i diskussionen og evalueringen med henblik på, at der vedtages fremadskuende, fokuserede handlingsorienterede konklusioner.

b. Komité om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder

ILO's styrelsesråd besluttede i marts 2013, at Arbejdskonferencen i 2016 skulle have en generel diskussion om anstændigt arbejde i globale leverandørkæder. Formålet er at få en bedre forståelse for området og for tiltag, der kan bidrage til bæredygtig udvikling, inkluderende økonomisk vækst og anstændigt arbejde.

Til brug for drøftelserne har ILO udarbejdet en rapport. Rapporten er opbygget som følger:

Kapitel 1 beskriver, hvordan globale leverandørkæder er blevet stadig mere udbredt måde at organisere private investeringer, produktion og handel. Dette illustreres bl.a. med et eksempel om en tur i biografen med popcorn og transport derhen i bil, som har involveret tusindvis af arbejdstagere i et dusin lande i produktion af forskellige produkter. Globale leverandørkæder har særligt i udviklingslandene skabt nye muligheder gennem øget beskæftigelse og jobmuligheder samt gennem økonomisk og social udvikling. Men produktion og beskæftigelse i globale leverandørkæder kan også have negative indvirkninger på arbejdsvilkår, især først i leverandørkæden, hvor produktionen ofte finder sted i udviklingslande under problematiske vilkår samt i den uformelle sektor. Det konkluderes, at ILO med sit særlige mandat, trepartsstruktur og ledende globale rolle til at fastsætte internationale normer er det rette forum til at drøfte emnet, finde fælles løsninger og identificere relevante politikker og praksis.

Kapitel 2 beskriver udviklingen og tendenser inden for handel, investeringer og produktion. Kapitlet opregner de to overordnede typer af relationer, der karakteriserer globale leverandørkæder: multinationale selskabers direkte investeringer ('foreign direct investment') i oversøiske filialer og datterselskaber, og 'sourcing', hvor virksomheden ikke har ejerskab eller direkte ansvar i forhold til de ansatte, men alene en kontraktmæssig forpligtelse med sin leverandør. Der gives eksempler på, hvordan den globale leverandørkæde i tekstilindustrien samt landbrugs- og fødevarerindustrien er opbygget, hvor mange led der kan være involveret, før produktet når forbrugeren.

Kapitel 3 gennemgår typer af økonomisk og social opgradering i leverandørkæden.

'Økonomisk opgradering' dækker over, at produktionsprocesser skal være mere effektive, mere avancerede og generere bedre produkter (hvilket oftest vil kræve bedre uddannet arbejdskraft), funktionel opgradering ('lean'-tankegang) og leverandørkæde opgradering (hvor virksomheden går ind i en ny industri eller nyt marked).

'Social opgradering' er et nyt begreb i ILO dækker over, at den økonomiske opgradering tillige sikrer anstændigt arbejde. Der gives en række landeeksempler. Konklusionen er, at økonomisk opgradering ikke automatisk fører til social opgradering. Derfor anbefales en klar rollefordeling og reguleringsmekanismer, der kan støtte økonomisk og social opgradering.

Kapitel 4 handler om styring (governance) i globale leverandørkæder. Det slås fast, at det er myndighederne, der er ansvarlige for at sikre de nødvendige nationale politikker, love og regler, herunder tilsyn og håndhævelse. Overholdelse af arbejdsmarkedsreguleringen på arbejdspladsen er en forudsætning for anstændigt arbejde, og virksomhederne er forpligtet til at følge denne regulering,

uanset om de er involveret i en hjemlig eller global leverandørkæde. Mange programmer, aktører og strukturer styrer leverandørkæden og følgende nævnes i rapporten:

- Offentlig administration - statens forpligtelse til at fremme overholdelse og håndhævelse af den nationale lovgivning og ratificere og implementere internationale konventioner.
- Privat administration - styres af virksomheder og arbejdsgiverorganisationer eller brancheorganisationer. CSR eller private initiativer (PCI) benytter bl.a. adfærdskodeks, certificeringssystemer eller audits til at forbedre forholdene i leverandørkæden.
- Initiativer iværksat af arbejdsmarkedets parter – finder sted på virksomheds-, sektor-, nationalt eller internationalt niveau, eksempelvis social dialog, kollektive forhandlinger og globale rammeaftaler. I nogle multi-stakeholders initiativer spiller NGO'er også en rolle i forhold til at fremme arbejdstager-, forbruger-, eller offentlig interesser.
- Multilaterale initiativer – eksempelvis ILO's trepartsdeklarationen om principper vedrørende multinationale selskaber og social politik, FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhverv og FN's Global Compact, OECD's retningslinjer for multinationale selskaber og flere EU-direktiver. Det bemærkes, at Danmark som et af få lande i verden i 2014 lancerede en national handlingsplan for implementeringen af FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhverv, og at FN's Global Compact modtager støtte over udviklingsbistanden.

Rapporten fremhæver en række private initiativer bl.a. multi-stakeholder initiativet Ethical Trading, som er etableret i Danmark (DIEH), Norge og Storbritannien. Medlemmer er virksomheder, fagforeninger og NGO'er. DIEH modtager dansk projektstøtte til sin indsats over udviklingsbistanden. Fair Trade initiativet er endvidere grundigt beskrevet. Der nævnes en række eksempler inden for hver kategori på, hvad drivkraften for de forskellige initiativer kan være (forbrugerefterspørgsel, image/brand etc.). Effekten af de mange private initiativer er ikke veldokumenteret, og på trods af positiv effekt mangler der ofte fornødent tilsyn og inddragelse af arbejdsmarkedets parter. ILO/IFC programmet Better Work nævnes som et succesfuldt eksempel på synergistyring mellem regeringer, arbejdsgiverorganisationer og fagforeninger på nationalt, sektor og globalt niveau. Better Work modtager dansk støtte over udviklingsbistanden. På Arbejdskonferencen i 2011 konkluderede man, at arbejdstilsyn skal være en offentlig opgave og være i overensstemmelse med internationale arbejdsstandarder. Det gør, at der er risiko for, at nogle private initiativer kan underminere det offentlige tilsyn. Men det konstateres samtidigt, at der ikke er enighed mellem parterne om effekten af private håndhævelsesinitiativer.

Kapitel 5 skitserer mulige pejlemærker for en fremtidig indsats. De udfordringer, som rapporten identificerer i forhold til globale leverandørkæder, er i stor udstrækning de samme, som leder til mangel på anstændigt arbejde i verden. Derfor er ILO's svar på udfordringerne også til en vis grad sammenfaldende med de anbefalinger, der generelt gives til medlemslandene for at sikre bæredygtig udvikling, inkluderende økonomisk vækst og anstændigt arbejde til alle. Der anbefales således en styrket og målrettet indsats fra ILO's side:

- Promovering af internationale arbejdsstandarder, herunder en vurdering af om de eksisterende ILO instrumenter i tilstrækkelig grad sikrer rammerne for ILO's medlemmer til at fremme anstændigt arbejde i leverandørkæden
- Lukke administrationsmangler. Myndighederne skal sikre effektiv administration i leverandørkæden og sikre gennemførelsen af love og grundlæggende rettigheder på arbejdet. ILO's rolle skal overvejes, herunder teknisk bistand.

- Fremme af en inkluderende og effektiv social dialog, herunder multi-arbejdsgiverforhandlinger, nationale trepartsdialoger med deltagelse af rekrutteringsbureauer, leverandører og multinationale selskaber.
- Fremme af grænseoverskridende social dialog, herunder internationale rammeaftaler. Der peges på, at ILO kan facilitere dette arbejde.
- Styrkelse af udviklingsarbejdet for at forbedre rettigheder og vilkår i leverandørkæden. Landebidrag bl.a. i forbindelse med ILO's allerede eksisterende programmer om at fremme anstændigt arbejde, kan styrkes. Det fremgår, at et sådan initiativ vil kræve ekstra finansiering.
- Styrke merværdi af eksisterende processer. ILO tilbyder at støtte udviklingen og organiseringen af de nationale processer, der skal fremme ansvarlig virksomhedsadfærd i overensstemmelse med hhv. FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhverv og OECD's retningslinjer for multinationale selskaber. Dette skal ske med udgangspunkt i de retningslinjer for dialog, der er i ILO's trepartsdeklaration om principper vedrørende multinationale selskaber og social politik.
- Styrkelse af arbejdsmarkedsadministrationssystemer. Der er behov for at udvikle programmer til at give teknisk rådgivning og bistand for at sikre, at arbejdsmarkedsadministrationen kan tilpasse sig de hurtige forandringer i arbejdslivet.
- Mere forskning og analyser og oversigter over gode eksempler.
- Forbedret statistik.
- Fremme af partnerskaber, så ILO's programmer og aktiviteter bliver mere effektive
- Bedre sammenhæng i arbejdet med at fremme anstændigt arbejde i leverandørkæden. Der er en stigende interesse for anstændigt arbejde i leverandørkæder, men andre internationale organisationer er ikke altid informeret om ILO's normskabende arbejde og værdier, og derfor skal samarbejdet forbedres.

Drøftelsen forventes at føre til en række konklusioner om prioriteringer for det videre arbejde.

Der ventes EU- og IMEC-koordinering både forud og under selve konferencen.

Parternes holdning

DA finder, at det er klart, at der i internationale handelsrelationer kan optræde forhold, der er kritiske, men den internationale samhandel og globale leverandørkæder bidrager positivt til økonomisk og social vækst samt forbedring af arbejdsforholdene i leverandørlandene, foruden at give nye muligheder for beskæftigelse til især kvinder.

International samhandel er en af de væsentligste job- og vækstskebnere, også i udviklingslandene. Muligheden for at få job er helt nødvendig, for at mange arbejdere i udviklingslande kan opleve en velstandsstigning, og dermed forbedre levestandarden i forhold til, hvad der var til rådighed før. International samhandel er desuden en stærk motor for at flytte folk fra den uformelle til den formelle sektor, hvorved landenes muligheder for at opkræve skatter også bliver langt lettere.

Der er som udgangspunkt tale om et gensidigt forhold, der er både i vedkommende udviklingslands interesse og i f.eks. alle de andre aktører i den internationale handels – og produktionskæde. Der sker endvidere ofte en opbygning af produktionskapacitet, som igen skaber muligheder for mere langsigtet udvikling med overførsel af teknologi og overførsel af viden til det pågældende produktionsland, som kan danne grundlag for yderligere vækst og beskæftigelse.

Det er også vigtigt at holde sig for øje, at internationale handelskæder og fordeling af produktion ikke alene er en industrilande-/udviklingslanderelation. Dette sker også lokalt, regionalt, nationalt. EU's indre Marked er ligeledes et eksempel herpå. Endvidere er det væsentligt at holde sig for øje, at virksomheder, der udelukkende opererer på sit hjemmemarked, meget vel kan være større og have betragtelig stærkere indflydelse over arbejdsforholdene hos sine leverandører, end virksomheder, der opererer mere internationalt. En snæver skelnen mellem globale og nationale virksomheder giver således ikke mening.

DA finder, at drøftelserne i ILO i 2016 skal bidrage til, at regeringer, virksomheder og faglige organisationer får forbedrede muligheder for at håndtere de globale udfordringer. Der er allerede etableret en række overordnede rammer: Det gælder bl.a. FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhvervsliv fra 2011, OECD's retningslinjer ligeledes fra 2011, hvori der er indbygget nationale kontaktpunkter, og ILO's trepartserklæring vedrørende multinationale virksomheder og socialpolitik fra 1998, som sætter de nødvendige rammer. Det er således spørgsmålet om at få det, som allerede er vedtaget, til at fungere bedre. Det skal fastholdes, at det overordnede ansvar for at overholde og håndhæve internationale og nationale rammer for arbejdsforhold påhviler staterne og ikke virksomheder, men virksomheder skal naturligvis overholde gældende love.

Der er behov for et nyt dokumentationsgrundlag for ILO, herunder om de positive følger af globale, internationale og nationale leverandørkæder, herunder for jobskabelse og vækst.

LO finder denne diskussion uhyre vigtig, da forholdene i de globale leverandørkæder er yderst kritisable, hvorfor der er behov for et internationalt regelsæt, der fremmer arbejdstagernes rettigheder for alle og skabe effektive kontrolmekanismer for nationale og multinationale virksomheder, når de overtræder disse rettigheder.

LO forventer derfor, at ILO kan få en større rolle i den styring og regulering, der kræves for at sikre arbejdstagerrettigheder i den globale økonomi.

Et første skridt kunne være en opdatering af ILO multinationale erklæring. Til dato har ILO multinationale erklæring ikke været tilstrækkelig og er siden blevet overhalet af FN vejledende princip for erhverv og menneskerettigheder og OECD-retningslinjerne for multinationale virksomheder. Derfor bør den opdateres.

Et andet vigtigt punkt er forbud mod tvangsarbejde i leverandørkæderne. Rundt om i verden er produktionen i leverandørkæderne ofte baseret på tvangsarbejde.

Den danske regerings holdning

Regeringen bakker op om en drøftelse af anstændigt arbejde i globale leverandørkæder og kan tilslutte sig de opstillede anbefalinger i rapporten.

ILO er godt placeret grundet sin særlige trepartsstruktur og sit normskabende arbejde til at påtage sig et ledende globalt ansvar. Regeringen er enig i, at det er regeringernes ansvar at sikre rammerne for ordenlige løn- og arbejdsvilkår i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og at det er en myndighedsopgave at føre behørigt tilsyn og håndhæve nationale love og regler og internationale forpligtelser på arbejdsmarkedet.

Regeringen støtter et styrket samarbejde med alle relevante aktører, herunder multi-stakeholder partnerskaber med henblik på at fremme ordentlige arbejdsvilkår globalt. Dette må ske i samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

c. Komité om revision af ILO's henstilling nr. 71 om beskæftigelse i overgangen fra krig til fred

I marts 2014 besluttede ILO's Styrelsesråd at sætte dette emne på dagsordenen for Arbejdskonferencen 2016 med henblik på at udarbejde en ny revideret henstilling. Der er tale om en 2-årig behandling, som derfor vil fortsætte næste år.

Henstilling nr. 71 blev vedtaget i 1944 mod slutningen af Anden Verdenskrig og er et produkt af sin tid. ILO er af den opfattelse, at en revision nu er på sin plads for at modernisere Henstillingen og dermed gøre den mere relevant, fx i forhold til naturkatastrofer, krig- og postkrigskonflikter.

Forud for Arbejdskonferencen har ILO forberedt forhandlingerne bl.a. ved en foreløbig rapport med baggrund og et spørgeskema, som alle medlemslande blev bedt om at besvare efter konsultation med arbejdsmarkedets parter.

Til brug for komitéarbejdet foreligger nu en opsamling på indkomne besvarelser samt en konklusion, der angiver en ramme for forhandlingerne. Udkastet fra ILO indeholder en præambel og følgende afsnit I-XII:

- I. Angiver **Henstillingens formål og anvendelsesområde** samt indeholder en række definitioner,
- II. **Vejledende principper**, der fokuserer på særlige forholdsregler og metoder til at fremme fred, forhindre kriser, muliggøre opsving og genoprettelse – med udgangspunkt i dialog og nødvendigheden af at bekæmpe diskrimination, fordomme og had,
- III. **Strategisk tilgang** omhandler de elementer, der medvirker til at sikre indtægt gennem beskæftigelse eller social beskyttelse, sikre anstændige arbejdsforhold, oprettelse af nødvendige myndigheder og faglige organisationer,
- IV. **Rettigheder, ligebehandling og ikke-diskrimination**, der indeholder anvisninger til fremme af lige rettigheder, ligebehandling og ikke-diskriminationstiltag for forskellige målgrupper,
- V. **Jobskabelse**, der omhandler forskellige midler til jobskabelse, økonomisk udvikling, herunder lokalt, støtte til bæredygtige erhvervsvirksomheder, små og mellemstore virksomheder, kooperativer m.v.,
- VI. **Uddannelse, erhvervsuddannelse og vejledning** sætter fokus på vigtigheden af at sikre og/eller genindføre trænings- og uddannelsesmuligheder,
- VII. Afsnittet om **social beskyttelse** omtaler vigtigheden af at skabe jobs og dermed indtægt samt sociale sikringssystemer og sociale serviceprogrammer, forudsat disse er inden for ILO's mandat,
- VIII. **Arbejdsret, administration af arbejdskraft og information om arbejdsmarkedet**, der omhandler vigtigheden af at sørge for, at arbejdsretlige instrumenter samt administration af arbejdsmarkedsforanstaltninger er på plads samt sikre samarbejde mellem offentlige og private beskæftigelsesforanstaltninger,
- IX. **Social dialog** understreger vigtigheden af at sikre social dialog i forbindelse med kriser samt understøtte etableringen af faglige organisationer,
- X. **Flygtninge, internt fordrevne personer og tilbagesendte**, der handler om forskellige tiltag for at afhjælpe situationen for flygtninge, internt fordrevne og tilbagesendte personer,
- XI. **Forebyggelse, mægling og parathed** opfordrer til opmærksomhed for at forebygge og hindre nye konflikter, og

- XII. **Internationalt samarbejde** beskriver internationale foranstaltninger for at hindre og forebygge. Afsnittet beskriver ligeledes ILO's rolle med at hjælpe medlemsstater, der gennemlever kriser, med beskæftigelsesforanstaltninger med udgangspunkt i integration på arbejdsmarkedet, anstændigt arbejde og opbygning af institutioner i et bilateralt, regionalt eller multilateralt samarbejde, fx gennem FN-systemet.

Det forventes, at drøftelserne i komiteen slutter med, at komitéen vedtager en tekst, der kan danne grundlag for næste års drøftelser om en endelig henstillingstekst.

Der vil være EU-koordination før og under drøftelserne.

Parternes holdning

DA kan støtte en revision af henstillingen, som jo er helt fra 1944. DA finder, at i en genopbygningssituation har privat foretagsomhed en vigtig rolle. Private virksomheder og deres internationale kontakter er centrale i ethvert genopbygningsarbejde og fredsskabende proces. Arbejdsmarkedets parter og etablering af en fri og uafhængig sociale dialog er væsentligt i opbygningen af et fungerende civilsamfund, der kan understøtte myndighederne. En velfungerede ramme for erhvervslivet vil desuden kunne danne grundlag for udefrakommende investeringer og beskæftigelse. Det er vigtigt, at genetableringen sker i den rigtige takt og i balance, således at der dels ikke skabes grobund for nye konflikter, dels at der ikke etableres økonomiske eller sociale strukturer, der ikke er holdbare, herunder på arbejdsmarkedet eller i de sociale systemer.

LO er enig i, at arbejde og beskæftigelse udgør et fundamentalt bidrag til genoprettelse i situationer præget af krigstilstande og naturkatastrofer og støtter en revision af henstillingen.

Den danske regerings holdning

Den danske regering er enig i, at arbejde og beskæftigelse udgør et fundamentalt bidrag til genoprettelse i situationer præget af krigstilstande og naturkatastrofer. ILO er dog ikke en humanitær nødhjælpsorganisation, og det bør undgås, at et ILO engagement betyder overlap i forhold til andre primære organisationer. Der er beretninger om en særdeles vellykket ILO tilstedeværelse i kriseområder, som fx Haiti og Libanon, som også har haft dansk økonomisk støtte og bevågenhed, og hvor Henstilling nr. 71 kan tænkes at få betydning for en målrettet og integreret ILO-indsats.

I det lys vil regeringen gå konstruktivt ind i drøftelserne om at revidere Henstilling nr. 71, hvor et dansk fokus vil være at sikre, at Henstillingens fokus er på områder, hvor ILO både har mandat og ekspertise, for eksempel beskæftigelse, arbejdsmarkedsforhold samt -organisering og at undgå overlap til andre primære/relevante FN-organisationer.

Regeringen finder det positivt, at der i teksten lægges vægt på betydningen af beskæftigelse i situationer, hvor stater eller områder skal genoprettes efter krige, konflikter eller naturkatastrofer. Man kan fra dansk side under forhandlingerne støtte udkastets tekst om vigtigheden af målrettet aktivering, herunder arbejdsmarkedets parters rolle i denne forbindelse. For flygtninge er det vigtigt for deres integration, at der arbejdes hen imod aktivering og på deltagelse på sigt på arbejdsmarkedet i deres nye opholdsland.

Fra dansk side lægges der endvidere stor vægt på mænds og kvinders lige deltagelse på arbejdsmarkedet, herunder ligebehandling for så vidt angår arbejdsvilkår og løn. Danmark vil lægge vægt på, at slutteksten er kønsneutral.

Fra dansk side støttes også vigtigheden af passende sociale beskyttelsessystemer, idet det dog i teksten betones, at det altid skal kunne betale sig at arbejde.

d. To maritime spørgsmål

d.1. Godkendelse af ændringsforslag til kodekset for konventionen om søfarendes arbejdsforhold, MLC 2006.

Konventionen om Søfarendes Arbejdsforhold (Maritime Labour Convention, MLC) trådte i kraft internationalt og i Danmark den 20. august 2013. Konventionen er pr. 11. april 2016 ratificeret af 71 lande, hvilket dækker mere end 80 % af verdensbruttotonnagen.

I henhold til artikel XIII i MLC skal ILO's Styrelsesråd sikre, at anvendelsen af MLC kontinuerligt gennemgås, og at der foretages justeringer om nødvendigt. Dette sker i Den Særlige MLC-trepartskomite, som blev nedsat af ILO's styrelsesråd i juni 2013.

Den Særlige MLC-trepartskomite kan behandle ændringsforslag til MLC's kodeks. Ændringsforslag til MLC skal således først behandles på et møde i Den Særlige MLC-trepartskomite for derefter at blive godkendt eller forkastet af ILO's Arbejdskonference.

Den Særlige MLC-trepartskomite afholdt sit andet møde den 8.-10. februar 2016. På dette møde blev tre ændringsforslag til MLC behandlet, hvoraf to blev vedtaget.

Det første ændringsforslag, som Arbejdskonferencen skal tage stilling til, er fremsat af reder-siden og indeholder mulighed for at forlænge et allerede eksisterende MLC-certifikat med op til fem måneder, dog således, at et certifikatfornyelsessyn fortsat skal finde sted hvert femte år. Ordlyden svarer til den allerede eksisterende ordlyd i andre internationale instrumenter, fx SOLAS (International Convention for the Safety of Life at Sea).

Det andet ændringsforslag, som Arbejdskonferencen skal tage stilling til, blev fremsat af de søfarendes organisationer og indebærer, at der i den vejledende del af MLC tilføjes, at møbning og chikane bør tages i betragtning i forbindelse med arbejdsulykker, som en konsekvens for sundheden og sikkerheden ombord samt som undersøgelsesemne i forbindelse med undersøgelser af ulykker.

Den Særlige Treparskomité behandlede desuden et tredje ændringsforslag, som var fremsat af de søfarendes organisationer og indeholdt krav om, at den søfarende skal sikres løn i den periode, hvori den pågældende sidder som gidsel efter et sørøveri. Både reder-siden og de statslige repræsentanter udtrykte på mødet sympati for forslaget, som de dog ikke fandt tilstrækkelig præcist til at blive vedtaget. Forslaget blev udskudt til en arbejdsgruppe, hvis mandat skal godkendes af Arbejdskonferencen, og som skal udarbejde et nyt udkast inden næste møde i Den Særlige Treparskomité primo 2018.

Mandatudkastet til arbejdsgruppen indeholder også forslag om, at arbejdsgruppen skal se på procedurerne for komiteens arbejde og procedurer i forbindelse med ændringsforslag til MLC.

De to første ændringsforslag samt mandatet for arbejdsgruppen blev vedtaget af Den Særlige MLC-trepartskomite og bliver nu forelagt til godkendelse eller forkastelse på Arbejdskonferencen.

Godkender Arbejdskonferencen ændringsforslagene, skal ILO meddele dette til de ratificerende lande, herunder Danmark, med angivelse af en periode på mindst ét år og højst to år til nærmere at overveje ændringsforslagene indhold samt sørge for implementering. Når denne periode er udløbet, træder ændringsforslagene i kraft seks måneder derefter. Forkaster Arbejdskonferencen ændringsforslagene, skal de genbehandles af Den Særlige MLC-trepartskomité.

Et ratificerende land kan dog meddele ILO, at man kun vil være bundet af ændringsforslagene efter en udtrykkelig meddelelse om accept af ændringsforslagene, og/eller at ændringsforslagene ikke vil blive implementeret i en angiven periode.

Parternes holdning

På det maritime område er arbejdet med ændringsforslagene koordineret i forhold til redernes og de søfarendes organisationer, og ændringsforslagene er i overensstemmelse med linjen fastlagt i koordination med disse. Internationalt støttes ændringsforslagene af en bred kreds af lande samt af arbejdsmarkedets parter.

DA har konsulteret Rederiforeningerne, og DA kan støtte den danske regerings holdning som udtrykt i mandatnotitsen.

LO støtter ændringsforslagene.

Den danske regerings holdning

Regeringen er positiv over for begge ændringsforslag og agter at stemme for godkendelse af begge forslag. Ligeledes er regeringen positiv over for den nedsatte arbejdsgruppe og dens mandat.

I forholdet til ændringsforslaget om forlængelse af et eksisterende MLC-certifikat, vurderes ændringsforslaget at ville medføre færre administrative byrder for erhvervet i de tilfælde, hvor det ellers ville være vanskeligt at få udstedt et nyt MLC-certifikat. Ændringsforslaget vil ikke kræve lovændring i dansk ret.

I forhold til ændringsforslaget om imødegåelse af mobning og chikane er det afgørende, at spørgsmålet håndteres ved vejledende bestemmelser, da inklusion i MLC's obligatoriske del vil medføre forøgede administrative byrder for rederierne i forbindelse med syn og certifikater. Ændringsforslaget vil ikke kræve lovændring i dansk ret.

For så vidt angår det evt. fremtidige forslag om løn til søfarende, der holdes som gidsler i forbindelse med sørøveri, vurderes dette ikke i sin nuværende form at ville kræve lovændring eller at få økonomiske konsekvenser for erhvervet i Danmark, da det svarer til de gældende danske regler.

d.2. Vedtagelse af ændringsforslag til bilaget i konventionen om søfarendes identitets dokumentation

ILO's konvention nr. 185 om søfarendes identitetsdokumenter (revideret) fra 2003 trådte i kraft den 9. februar 2005. Danmark har ikke tiltrådt konventionen og er ikke forpligtet heraf. Konventionen er ratificeret af 31 lande, herunder Frankrig, Kroatien, Rusland og Spanien. Kun Rusland har gennemført konventionen fuldt ud i sin nationale lovgivning og er optaget på ILO's liste over lande, som har gennemført konventionen.

Danmark har imidlertid ratificeret ILO's konvention nr. 108 om søfarendes identitetsdokumenter fra 1958. Danske søfartsbøger udstedes i henhold til denne konvention.

På et ekspertmøde i 2005 blev det konkluderet, at ratifikation af konvention nr. 185 i større omfang ville forudsætte ændring af bilag 1 om de bagvedliggende tekniske specifikationer, således at disse tilrettes standarder fastlagt af den internationale luftfartsorganisation (ICAO), som er globalt anvendte.

En ad hoc nedsat trepartskomité om konvention nr. 185 drøftede fra den 10.-12. februar 2016 de af ILO's sekretariat foreslåede ændringer.

De ændringsforslag til konventionens bilag I-III, som Arbejdskonferencen skal tage stilling til, medfører, at et søfarende id, som udstedes i henhold til konvention nr. 185 skal overholde ICAO's tekniske retningslinjer for så vidt angår tre mulige størrelser og formater, samt identifikationsoplysningerne på dokumentet og formatet for biometriske oplysninger.

Ændringerne blev vedtaget af en enig komité, der fastslog, at stater, som allerede har implementeret konventionen i den nuværende form (Rusland, Spanien, Indien m.fl.) skal tillades en overgangsperiode på 5 år. Ændringsforslagene bliver nu forelagt til godkendelse eller forkastelse på Arbejdskonferencen.

Godkender Arbejdskonferencen ændringsforslagene, skal ILO meddele de ratificerende lande dette, hvorefter ændringerne finder anvendelse et år senere. Forkaster Arbejdskonferencen ændringsforslagene, skal de genbehandles af en trepartskomité, som nedsættes ad hoc.

Et ratificerende land kan meddele ILO, at man kun vil være bundet af ændringsforslagene efter en udtrykkelig meddelelse om accept af ændringsforslagene, og/eller at ændringsforslagene ikke vil blive implementeret i en angiven periode.

Parternes holdning

DA har konsulteret Rederiforeningerne, og DA kan støtte den danske regerings holdning som udtrykt i mandatnotitsen.

LO støtter ændringsforslagene.

Den danske regerings holdning

Regeringen er positiv over for ændringsforslagene til konventionens bilag.

Danmark har ikke på nuværende tidspunkt tiltrådt konventionen.

Ændringerne af konventionen betyder, at Danmark vil overveje evt. dansk ratifikation af konventionen.

Faste punkter på dagsordenen

e. Applikationskomitéen

På konferencen samles hvert år Applikationskomitéen, der har til opgave at behandle de modtagne rapporter fra medlemslandene angående ratificerede ILO-konventioner, men også at udtale kritik af manglende implementering, at påtale brud på ratificerede konventioner og kommentere på landenes manglende rapporteringer.

Applikationskomitéen tager udgangspunkt i den årlige rapport fra ILO's uafhængige ekspertkomité om medlemslandenes implementering af konventionerne. På baggrund af Ekspertkomiteens rapport udvælger arbejdsmarkedets parter hvert år 25 individuelle sager på landeniveau, også kaldet "landelisten". Disse sager udvælges typisk ud fra sagernes alvor, men også ud fra en vis geografisk fordeling. Der er i årets rapport fra Ekspertkomitéen ingen alvorlige omtaler i forhold til sager fra Danmark.²⁶

Der er mulighed for at tilkendegive holdning under Applikationskomiteens drøftelser. Danmarks holdning og eventuelle kommentarer i de enkelte individuelle sager afklares først, når arbejdsmarkedets parter har udvalgt de enkelte sager. Sådanne indlæg gives gerne som gruppeindlæg, typisk som EU-indlæg.

Se også afsnit 3 for uddybende information om drøftelserne omkring arbejdet i Applikationskomitéen.

f. Ekspertkomitéens særlige rapport: 'Promoting fair migration'

Ekspertkomitéen udarbejder hvert år en rapport (general survey) om et bestemt emne med udgangspunkt i én eller flere af de konventioner, der er sat til diskussion i Applikationskomitéen, og eventuelle henstillinger i tilknytning hertil. Denne rapport tager udgangspunkt i en særlig rapportering fra medlemslandene om implementering og efterlevelse, herunder evt. manglende efterlevelse, af de udvalgte konventioner. Rapporten diskuteres typisk på et af de første møder i komitéen.

ILO's Styrelsesråd besluttede i juni 2014, at Ekspertkomitéens særlige rapport til brug for drøftelserne på Arbejdskonferencen 2016 skulle handle om:

- Konvention nr. 97, 1949 (revideret) om migration med henblik på lønnet beskæftigelse (ikke ratificeret af Danmark)
- Henstilling nr. 86, 1949 (revideret) om migration med henblik på lønnet beskæftigelse
- Konvention nr. 143, 1975 (supplerende forordning) om vandringer af arbejdstagere under utilbørlige forhold samt fremme af vandrede arbejdstageres lige muligheder og ligebehandling (ikke ratificeret af Danmark)
- Henstilling nr. 151 (1975) om vandringer af arbejdstagere under utilbørlige forhold samt fremme af vandrede arbejdstageres lige muligheder og ligebehandling

²⁶ Ekspertkomitéens rapport kan læses her: <http://www.ilo.org/ilc/ILCSessions/105/reports/reports-to-the-conference/lang--en/index.htm>

ILO har haft fokus på vandrende arbejdstagere og migration siden sin oprettelse i 1919, hvilket vidner om den betydning, ILO tillægger emnet, ikke mindst i forbindelse med den aktuelle udvikling i den globale migration.

Ekspertkomitéens rapport har til formål at give et samlet billede af lovgivning og praksis i medlemsstaterne i forhold til implementering på området. Rapporten trækker de overordnede observationer frem og vurderer instrumenternes potentiale og indflydelse. Desuden beskriver rapporten de udfordringer, som nogle medlemsstater har mødt i forbindelse med implementering og overvejelserne om ratifikation.

Det fremgår bl.a. i rapporten, at den største årsag til migration fortsat er arbejdsrelateret. Seneste tal fra ILO estimerer, at der i 2013 var 207 mio. internationale migranter i den arbejdsdygtige alder (mindst 15 år). Næsten halvdelen af migrantarbejderne er koncentreret i to store områder: Nordamerika og Nord-, Syd- og Vesteuropa. Tilsammen repræsenterer de flertallet af både kvindelige og mandlige migrantarbejdere. ILO estimerer endvidere, at 74,7 procent af verdens migrantarbejdere er i højindkomstlande og, at de er koncentreret i bestemte økonomiske sektorer, hvor de fleste migranter arbejder i service- og industrisektoren. I lande, hvor der er en højere arbejdsløshed og et lavere niveau af social beskyttelse (offentlige ydelser), ses der tilsvarende et højere emigrationstal. Rapporten fremhæver desuden, at typen af migrantarbejderne er en blandet størrelse, og der er særligt stor variation i, hvor stor en del af den nationale arbejdsstyrke, der udgøres af migrantarbejdere.

Ekspertkomitéen bemærker endvidere, at i visse sektorer, hvor der generelt er et udbredt brug af vikarer/midlertidige ansættelser, f.eks. i elektronikbranchen, er der særlige udfordringer, hvor migrantarbejdere har en ringere beskyttelse på arbejdspladsen i forhold til andre ansatte (ikke-migranter). Der peges bl.a. på ringere beskyttelse af balancen mellem familie- og arbejdsliv, dårligere arbejdsvilkår, samt vanskeligheder med at udøve deres rettigheder som arbejdstager.

Fra ILO's side lægges der op til internationalt samarbejde om at fremme en rettighedsbaseret tilgang til vandrende arbejdstagere. Rapporten fremhæver, at formålet med ILO-standarderne er lige så relevante i dag som i 1949 og 1975, da ILO-standarderne blev vedtaget. Rapporten understreger, at ILO-standardernes relevans især ligger i, at vandrende arbejdstagere fortsat skal have særlig beskyttelse for at sikre, at deres rettigheder bliver respekteret, og at samarbejde mellem regeringer og arbejdsmarkedets parter har afgørende betydning for en god regeringsførelse på dette område. Ekspertkomitéen bemærker dog samtidig, at den også er bevidst om, at mange regeringer er udfordret i forhold til håndteringen af de nuværende migrationsmønstre, hvorfor særlige detaljer i bestemmelserne kan virke forældede.

Ekspertkomitéens rapport konkluderer desuden, at

- ILO-standarderne kan potentielt bidrage til en effektiv styring af den nuværende migrationsudfordring, som alle ILO's medlemmer står over for. På den baggrund opfordrer rapporten ILO til at promovere en effektiv implementering af de to konventioner (nr. 97 og 143) og henstillinger (nr. 86 og 151) i forbindelse med ILO's dagsorden om 'Fair Migration'.
- Nogle lande efterspørger erfaringsudveksling samt vidensdeling mellem landene med hensyn til effektiv implementering af de to konventioner (nr. 97 og 143).

- Tiltag, der udvikles og implementeres, skal afspejle FN's nyligt vedtagne 2030-udviklingsmål, der omhandler bæredygtig udvikling, især bæredygtighedsmålene nr. 8 og nr. 10. Målene omfatter henholdsvis promovering af en fortsat inkluderende og bæredygtig økonomisk vækst, produktiv beskæftigelse og anstændigt arbejde for alle, samt reducere ulighed i og mellem landene.

Drøftelsen af den generelle rapport ventes at resultere i vedtagelse af fælles konklusioner.

Parternes holdning

DA er af den opfattelse, at migrantproblematikker er langt mere nuancerede og komplekse end Ekspertkomiteens rapport giver udtryk for.

DA finder, at migrant-problemstillinger bl.a. er en stor udfordring for mange lande også for de vestlige lande, hvilke den øjeblikkelige situation i EU bl.a. vidner om.

Der er således i mange lande meget svære integrationsproblematikker, og situationen er meget forskellig for velfærdssamfund i den vestlige og i udviklingslande. Disse udfordringer løses i hovedsagen ikke via en rettighedsbaseret tilgang. DA kan således bl.a. ikke støtte en dansk ratifikation af konvention nr. 97 og 143.

LO finder, at Ekspertkomiteens rapport forholder sig til ILO's standarder i relation til migrantarbejdere og skal bl.a. bidrage til ILO Arbejdskonferencens diskussion i 2017 om netop dette emne.

Migrantarbejdere er et aktuelt tema også i en dansk kontekst men der er ingen tvivl om, at udfordringerne omkring migrantarbejdere ikke kun kan løses nationalt, men kræver internationalt samarbejde og koordinering,

Den danske regerings holdning

Den danske regering støtter, at Applikationskomitéen drøfter muligheder for, at der internationalt udveksles information og erfaringer om vandrede arbejdstagere og migration, samt støtter vigtigheden i, at der er et samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

Danmark har ikke ratificeret konvention nr. 97 og 143, da de danske regler ikke harmoniserer med konventionerne, særligt med hensyn til de danske regler om social sikring og udlændingeregler om illegale migrantarbejdere. Spørgsmålet om ratifikation er løbende blevet overvejet og drøftet med arbejdsmarkedets parter.

g. Udvalgelseskomitéen (Selection Committee)

Den såkaldte udvalgelseskomité beskæftiger sig med afviklingen af Arbejdskonferencen, typisk spørgsmål i relation til tidsplaner, organisering mv.

Danmark er ikke medlem af Udvalgelseskomiteen. Foreløbigt er der ikke kendskab til særlige punkter på udvalgets dagsorden udover de mere proceduremæssige.

h. Finansielle og administrative spørgsmål

Til brug for behandlingen i finanskomiteen foreligger ILO's "Report II: Information concerning the programme and budget and other questions". Konferencen skal overveje og godkende "financial statements" for perioden indtil 31. december 2015 og overveje andre finansielle og administrative spørgsmål, som styrelsesrådet har forelagt.

Budgettet for 2016-17 er allerede vedtaget, og styrelsesrådet har behandlet de øvrige emner i rapporten, så det forventes, at finanskomiteen alene mødes én gang (den 1. juni), og at der ikke vil være tale om substantielle drøftelser. Det er alene regeringsrepræsentanter, der deltager i finanskomiteen.

Danmark vil kunne støtte forslagene.

i. Generaldirektørens rapporter og rapport fra formanden for Styrelsesrådet

Hvert år udarbejder ILO's Generaldirektør en særlig rapport til Arbejdskonferencen, som debatteres af talerne i plenum under konferencen. Forsøgsvist er det bestemt, at rapporten skal være dagsordenssættende og vedrøre et aktuelt tema, i år "Kampen mod fattigdom", se bilag 5.

Generaldirektøren har desuden som tidligere udarbejdet en rapport om situationen for arbejdere i de besatte arabiske områder på Vestbredden. Derudover ventes en rapport om ILO's programimplementering og opnåede resultater i 2014-15, samt at formanden for Styrelsesrådet fremlægger sin rapport for konferencen om styrelsesrådsarbejdet i det forgangne år.

Disse rapporter diskuteres i plenum - fortrinsvis i 2. uge af konferencen.

3. Drøftelser omkring arbejdet i Applikationskomitéen

Særligt siden 2012 har en uenighed - navnlig mellem arbejdsmarkedets parter i ILO - påvirket arbejdet i Applikationskomiteen, særligt om fortolkningen af ILO's kernekonvention nr. 87 i forhold til retten til at strejke og konflikte. Uenigheden er fulgt op i regi af ILO's styrelsesråd, hvor der har været afholdt en række konsultationer, herunder et særligt treparts møde i februar 2015 om retten til at strejke.

Uenigheden er ikke løst, men det lykkedes arbejdsmarkedets parter at nærme sig hinanden og navnlig pege på en vej fremad, hvor ILO's tilgang til globale standarder og opfølgende mekanismer er til diskussion, også som led i det initiativ, som ILO's Generaldirektør har sat højt på ILO's dagsorden. Forhandlingsklimaet synes i det hele taget forbedret. Som tydelige eksempler på fremdrift er, at en arbejdsgruppe nu er nedsat til at opdatere ILO's standarder, ligesom en arbejdsgruppe ser på at reformere arbejdsbetingelserne for Applikationskomitéen.

Parternes holdning

DA og LO støtter drøftelserne mellem arbejdsmarkedet parter og de vedtagne processer og tiltag.

Den danske regerings holdning

Danmark har løbende både på Arbejdskonferencen og på de efterfølgende styrelsesrådsmøder givet udtryk for, at det er afgørende for ILO's relevans og virke, at der er et velfungerende overvågnings-system. Danmark støtter derfor også fuldt ud op om de tiltag, der er sat i værk for at finde en varig løsning.

Punktet har løbende været drøftet på møderne med de danske parter i Det Faste ILO-udvalg under Beskæftigelsesministeriet.